

Armon Sana

ESIKOISET RY:N SEURAKUNTALEHTI 1/2023

Kristuksen kärsimisestä

– Martti Luther s. 3

Armolahjat s. 6

Uudestisyntyminen – Eero Halme s. 8

Näin on Jumala meitä kuljettanut

– Hermann Sundin haastattelu s. 12

Heräyksen ihmisiä – Nils Wiklund s. 17

**Liipolan seurakuntakeskus uuteen
aikaan s. 20**

Esikoiset ry on Suomen evankelisluterilaisen kirkon lestadiolainen herätysliike. Vuonna 2016 perustettu yhdistys jatkaa esikoislestadiolaisuuden vanhaa herätysliikeperinnettä kansankirkkomme yhteydessä. Se nojaa uskossa ja elämässä Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen. Lähetyskäsken mukaisesti yhdistys haluaa julistaa kaikkialla parannusta ja syntien anteeksiantamusta Jeesuksen nimessä. Sanoman ydin on, että pelastus on uskossa Kristuksen sovitustyöhön. Se tuottaa rakkauden hedelmiä.

Minä uskon, sen tähden minä puhun

Jumalan valtakuntaa on kaikkina aikoina ilmoitettu puhumalla. Tehtävä on annettu paitsi saarnaviralle, myös kaikille kristityille. Tähän viitataan monissa paikoissa Raamatussa. Ilosanoma Kristuksesta on pääosin kulkenut äänellisen puheen kautta. ”*Kuinka he uskovat, jos he eivät ole kuulleet?*”, sanoi Paavali.

Kristus itse antoi kaste- ja lähetyskäsken sanoen: ”*Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni*” ja kehotti kastamaan, opettamaan, saarnaamaan parannusta ja syntien anteeksiantamusta Hänen nimessään.

Sanalla meitäkin palvellaan seuroissa ja jumalanpalveluksissa. Äänellisesti julistetut evankeliumin sana sekä laulettujen virsien ja hengellisten laulujen sanoma siirtyvät kuulon kautta ihmismieleen ja -sydämeen. Kun me otamme Sanan uskolla vastaan, se alkaa elää meissä. Raamattu todistaa, että ”*kaikkile, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi*. (Joh.1:12). Hengellinen kotimme on arvokas turvakinnoitus, jossa sanalla on aina päärooli. Kun Jumalan sanaa puhutaan, kuullaan ja tutkitaan, se on sielua ravitsevaa ruokaa. Siellä on hyvä olla.

Luther sanoo, että perhe on Kristuksen kirkko pienoisuudessa. Kristitty koti, jossa on Jumalan sana, rukous ja anteeksiantamus, on taivas maan päällä. Siellä sanoilla opetetaan, lohdutetaan, ilmaistaan rakkautta, rohkaistaan ja herätetäänkin tarvittaessa. Puhe kristityn kilvoituksesta, taivastoivosta, ihmisen todellisesta ilosta ja onnesta – se puhe lähtee kristityn vanhemman uskosta. ”*Minä uskon, sen tähden minä puhun*” (Ps.116:10). Näin Jumalan valtakunnan työtä tehdään laajalla rintamalla, ympäri maailmaa. Elävät Sanan siemenet kylvetään uskoviissa kodeissa jo pienille lapsille. Se työ on myös tuonut runsaan siunauksen tänäkin aikana.

Antakoon Jumala armonsa, että rakkaus Jumalan sanaan ei koskaan sammuisi eikä edes himmenisi kenenkään sydämessä ja mielessä. Siinä on aina Pyhän Hengen voima luomaan uutta hyvää ja painamaan pois pahaa. Älköön myöskään Jumalan sanan puhe koskaan loppuko kristittyjen kodeissa ja tapaamisissa. Jo tervehtiminen Jumalan rauhan toivotuksella tuo lämpöä ja iloa.

Mitkä sanat ovat sinulle kaikkein rakkaimpia? Ehkä ”*rakas*” ja todistuksen sana: ”*Usko syntisi anteeksi Jeesuksen nimessä ja veressä*”. Niissä sanoissa on niin suuri voima, että se sulkee helvetin ja avaa taivaan! ■

Eero Nieminen

Armon Sana on Esikoiset ry:n julkaisu

1/2023, 7. vuosikerta
Maaliskuu 2023
Ilmestyy kaksi kertaa
vuodessa.

Lehden toimituskunta
Eero Nieminen (vast.)
Tuomas Halme
Ilpo Harjutsalo
Jyrki Heinonen

Lehden grafiikka ja taitto
Hanna Halme

Toimituksen sähköposti
armonsana@esikoiset.fi

www.esikoiset.fi

Paino
Rannikon Laatupaino Oy

Sisältö:

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Kristuksen kärsimisestä
– M. Luther
- 4 Armon Sanaa
- 6 Armolahjat
- 8 Joka ei synny uudesti ylhäältä,
hän ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa – Eero Halmeen saarna
- 12 Näin on Jumala meitä
kuljettanut – Hermann Sundin
haastattelu
- 17 Heräyksen ihmisiä
– Viklundilaisuus
- 19 Seurakuntamatka Viroon
- 20 Liipolan seurakuntakeskus
uuteen aikaan
- 21 Saarnaajat kokoontuivat
Maskussa
- 22 Kirjavalikoima verkkokaupassa
- 23 Hengellisten laulujen kirja
Armon Sävel valmistui
- 24 Lapset ja nuoret

Kristuksen kärsimisestä

Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.

JOH. 3:14-15

Sen joka tahtoo saada iankaikkisen elämän, täytyy saada se uskon kautta Kristukseen, siihen että Kristus on hänen syntiensä tähden ylennetty ristiin, siinä kuollut ja niin pelastanut hänet iankaikkisesta kuolemasta ja kadotuksesta. Samoin kuin israelilaisia erämaassa, kun tuliset käärmeet heitä purivat, ei voinut mikään lääkintätaito auttaa, ainoastaan se, että he katsoivat vaskikäärmeeseen, jonka Jumala oli käsenyöntänyt, samoin on sinullekin ainoa autuuden tie, että katsot Herraan Kristukseen, toisin sanoen lohduttautut hänen uhrillaan ja uskot, että Jumala hänen kuolemansa tähden antaa anteeksi ja jättää luke-matta meille meidän syntimme ja tahtoo tehdä meidät autuaiksi. Tämä hedelmä kasvaa ainoastaan Kristuksen kuolemasta, ei meidän teoistamme.

Tällaisia saarnoja on profeetoissa montakin. Niinpä Jesaja sanoo: ”*Totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahojen tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavojensa kautta me olemme parannetut*”. (53:4, 5). Tämä on ihana ja lohdullinen ahtisaarna, joka Uudessa testamentissakin olisi mainio saarna jonkun apostolin esittämäksi. Selkeämmin ei kukaan apostoli olisi saattanut puhua. Profeetta sanoo tässä, että Kristus on piinattu, haavoitettu ja runneltu sen tähden, että hän on ottanut kantaakseen meidän sairautemme ja kipumme, että meillä rauha olisi ja että me tulisimme parannetuiksi. Rakas profeetta tekee Herrasta Kristuksesta lääkärin ja opettaa meille, että jos tahdomme Jumalan edessä tulla terveiksi, emme etsisi apua muualta kuin Herralta Kristukselta. Hänellä on lääkitys, joka ei perustu hyvien tekojen tekemiseen, vaan siihen, että hänen itsensä täytyy kärsiä meidän edestämme, hänet haavoitetaan ja piestään

meidän edestämme, ja että hän kantaa rangaistuksen meidän edestämme. Kun siis kuulet kärsimyshistoriasta, kuinka kurjasti juutalaiset ja pakanat ovat sinun Herraasi Kristusta kohdelleet, niin liitä mielessäsi joka kohtaan: se on tapahtunut minun tähteni, että minulla olisi lääkitys, ei ruumiillisesta sairaudesta, vaan synnistä ja iankaikkisesta kuolemasta. Jos näin ajatlet, silloin harjoitat Kristuksen kärsimyksen tutkistelu oikein ja autuaasti.

Kristuksen kärsimys on kahdessakin suhteessa kal-lis ja terveellinen lääkitys. Ensinnäkin tästä kärsimyksestä voidaan paremmin kuin kaikista muista rangaistuksista oppia, kuinka kauhea asia synty on. Koska ei yksikään ihminen, ei yksikään enkeli eikä mikään muu luotu ole voinut maksaa syntiä, vaan Jumalan Pojan on täytynyt se tehdä, niin meidän täytyy myöntää, että synty on jotakin hirvittävää. Meidän tulee siis sitäkin visummin pysyä Jumalan pelossa ja oppia kavahtamaan sellaista kauheaa asiaa kuin synty on. Sillä syntiin on helppo langeta, mutta siitä nouseminen on ylen työlästä. Kristuksen kärsimyksen tutkisteleminen on siis se hyöty, että se on tehokas lääke syntiä vastaan, oppiaksemme olemaan jumalaiset. Toiseksi se on lääke kuolemaakin vastaan. Se joka uskoo, että Jumalan Poika on kuollut hänen syntinsä tähden ja maksanut synnin kuolemallansa, voi rauhallisesti sydämin turvata Jumalan hyvyyteen ja lohduttautua syntiä ja iankaikkista kuolemaa vastaan. Kristus esittää tässä sattuvasti tämän lohdutuksen sanoessaan: ”*Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa*”, — jotta juutalaiset pelastuisivat ruumiillisesta kuolemasta, — ”*niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä*.” Aamen. ■

Lähde: Hengellinen virvoittaja, Sley 1894.
Kirjoitus on kielellisesti muokattu.

Armahtakaa

Jumalan sana ilmoittaa, että meidän ei tule tuomita, ettei meitä tuomittaisi, sillä tuomiovalta kuuluu yksin Jumalalle. Meitä kehoitetaan armahtamaan toisiamme ja edistämään oikeuden ja hyvyyden toteutumista, sillä me kuulumme syntisten seurakuntaan, joka elää Jumalan anteeksiantamuksesta.

Ajatus menee Matteuksen evankeliumin 18. lukuun, missä Pietari kysyy: "Kuinka usein pitää antaa veljelle anteeksi, ihanko seitsemän kertaa?" Jeesus vastaa: "Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentä kertaa seitsemän". Hän jatkaa vertausta armottomasta palvelijasta, joka sai kymmenen tuhannen leiviskän velan anteeksi. Mutta hän kävi sadan denaarin velan tähden kanssapalvelijansa kurkkuun.

Siinä meillä on valvominen, että me muistaisimme, miten suuren syntivelan me olemme saaneet anteeksi, ettei meistä tulisi armottomia palvelijoita. Eivätkö nämä asiat tule meidän kokemuksiimme jo ihan kotielämässä avioparienkin välillä, että meillä olisi anteeksiantava mieli? Helposti tulee itsekkyyks, kyllä minä toimin oikein, mutta tuo toinen on niin äkkipikainen ja pitkävihainen, tulee jopa pitkiäkin mykkäkouluja. Kyllä itse ainakin joutuu tunnustamaan varsinkin nuorempana näin tapahtuneen. Rukoillaan Taivaan Isää, että hän auttaisi ja antaisi voimia muistamaan sitä Raamatun kohtaa, jossa meitä varoitetaan, ettemme antaisi auringon laskea näiden ylitsekäymisten yli, vaan voisimme nöyrytyä ja anoa anteeksi. Silloin voimme käydä turvallisin mielin nukkumaan. Iloitaan ystävät siitä, että meillä on anteeksiantava ja armahtava puoliso, lapset, ystävät, ja ennen kaikkea armahtava Isä Taivaassa. ■

Kari Toivonen

Jeesus, Pahan vallan voittaja

Tämän minä olen teille puhunut, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman (Joh. 16:33). Nämä Jeesuksen sanat sisältävät tärkeän opetuksen ja ne ovat myös lohdulliset. Jeesus puhui sanat opetuslapsilleen viimeisenä iltana ennen Getsemanen ja Golgatan kärsimyksiä. Ne olivat pitkän jäähyväispuheen viimeiset sanat. Tämän jälkeen Jeesus vielä rukoi opetuslastensa ja tulevan seurakunnan puolesta ylimmäispapilliseksi kutsutun rukouksen. Kun Jeesus oli tämän puhunut, lähti hän pois opetuslastensa kanssa Kidronin puron tuolle puolelle; siellä oli puutarha [Getsemane], johon hän meni opetuslapsinensa (Joh. 18:1).

Jeesus ei luvannut seuraajilleen helppoa elämää. Sen sijaan Jeesus sanoo, että hänen seuraamisensa johtaa kärsimykseen ja vainoon: He erottavat teidät synagoogasta; ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle (Joh. 16:2). Jeesus kertoo etukäteen, että me kristityt tulemme kohtaamaan ahdistuksen aikoja. Mutta tämän jälkeen hän sanoo ihanat sanat: olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman. Jeesus on voittanut ristillä kaiken pahan, hän on rikkipolkenut käärmeen pään. Häneen katsomalla ja häneen uskomalla saamme omistaa itsellemme nämä sanat: Tämän minä olen teille puhunut, että teillä olisi minussa rauha. Tämä rauha ei perustu mihinkään maanpäälliseen mukavuuteen, turvaan tai onneen, jota maailma tarjoaa. Se pohjautuu sydämen uskoon ja luottamukseen Jumalaan, hänen sanaansa ja lupauksiinsa – iankaikkisen elämän varmaan toivoon.

Paavali vahvistaa Jeesukseen uskovia: Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme (Room. 8:38–39). ■

Erkki Hartikka

Etsikkoajoja

Evankeliumissa Luukkaan mukaan Jeesus pysähtyy katselemaan Jerusalemin kaupunkia ja itkee. Miksi Hän itkee, Jumalan Poika, maailmaan lähetetty Messias ja Vapahtaja? Jeesus sanoo Jerusalemlle: "Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu. Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sen tähden ettet etsikkoajaksi tuntenut." (Luuk. 19:41–44)

Jeesus tuli Israelin kansan keskelle, Jumalan omaisuuskansan, ja julisti heille evankeliumia taivasten valtakunnasta. Mutta hänen omansa eivät otaneet häntä vastaan. He eivät tunteneet etsikkoajansa. Jeesuksen ennustus toteutui, kun vuonna 70 jKr. roomalainen legioona piiritti kaupungin ja hävitti sen hirvittävässä verenvuodatuksessa.

Tunneemme me kansakuntana ja yksilöinä täällä Suomessa, että meillä on etsikon aika? Jumalan puhdas ja kirkas sana kaikuu keskellämme ja kutuu ihmisiä parannukseen ja kääntymykseen, uskomaan evankeliumin Kristuksesta. Hän on sovittanut koko maailman syntivelan; sinunkin syntisi on maksettu ja sovitettu pitkäperjantaina vuonna 33 Golgatan keskimmaisella ristillä. Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut.

Profeetta Jesaja julisti 700 vuotta ennen Kristuksen syntymää pelastuksen sanomaa kansalleen: "Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on. Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta." (Jes. 55:6–7) Hänen aikanaan Jumala herätti ihmisiä uskomaan tulevaan Vapahtajaan, joka sovittaa heidän syntinsä. Jumalan kutsu on kaikin läpi Vanhan testamentin ajan profeettojen kautta, ja Jumala on löytänyt ja saattanut oman uskonkuuliaisuuteen ja armoon kunakin etsikkoajana.

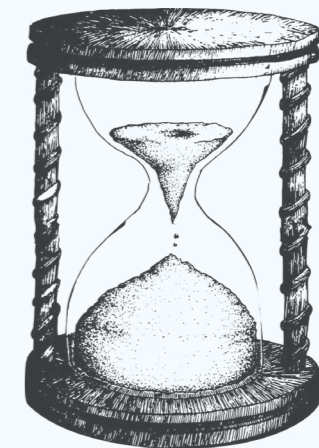
Jumala kutsui apostoli Paavalin erityisesti pakanoiden apostoliksi. Paavali puhutteli kuulijoitaan voimakkaalla Jumalan sanalla, joka on ajankohtainen tänäänkin: "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitetti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tien-

nyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskauteksi. Hänen työtovereinaan me myös kehoitamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sillä hän sanoo: "Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut." Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä." (2. Kor. 5:19–2. Kor. 6:2)

Saamme pyytää Jumalalta, että Hän antaisi herätyksen tuulien, Pyhän Hengen lämpimien tuulien, kulkea kansojen keskuudessa, ja että Hän antaisi Jumalan sanan nälän nousevallekin nuorelle kansalle sekä uskollisia julistajia julistamaan totuuden ja armon sanaa. Jumala ei kutsu ihmistä iankaikkisesti, sillä hän on lihaa. Profeetta Aamos ennustaa raskaita aikoja evankeliumin hylkääjille: "Koittaa aika, sanoo Herra Jumala, jolloin minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälän. Ihmiset hoippuvat mereltä merelle, pohjoisesta itään he harhailevat etsimässä Herran sanaa, mutta eivät löydä. Kauniit neitokset ja nuoret miehet nääntyvät niinä päivinä janoon. (Aam.8:11–12)

Herra varoittaa meitä vielä Daavidin sanoilla: "Jumala on asettanut uuden määröpäivän, tämän päivän". Hänhän on paljon myöhemmin Daavidin suulla lausunut edellä mainitut sanat: Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne." (Hepr. 4:7) ■

Jorma Halme

Armolahjat

Lyhennelmä alustuksesta Inkerin kirkon Uralin rovastikunnan Armolahjat-seminaarissa Saranskin kirkossa 23.9.2017

Seurakunnassa ja kristityissä esiintyvät armolahjat ovat aiheuttaneet paljon keskusteluja kristikunnassa. Kun me kristityt puhumme armolahjoista, on hyvä tutkia asiaa Raamatun valossa. Raamattu todistaa, että armolahjoja on ja että Jumala antaa monenlaisia lahjoja, sellaisiakin, jotka meistä luterilaisista tuntuvat ehkä vierailta. Emme saa kieltää emmekä vähätellä Jumalan antamia lahjoja. Raamattu puhuu myös armolahjojen oikeasta ja väärästä käyttämisestä.

Me kristityt olemme erilaisia. Meidän kasvumme uskon tiellä ovat erilaisia. Toiset suhtautuvat uskoon voimakkaasti tunteella ja kaipaavat paljon rohkaisevia kokemuksia. Toiset pitävät uskoa enemmän sydämen asiana, tai ajattelevat siitä enemmän älyllisesti, eivätkä niinkään kaipaa kokemuksia. Ymmärrettävästi me suhtaudumme armolahjoihin eri tavoin. On kuitenkin välttämätöntä, että Jumalan sana saa ohjata uskoamme ja toimiamme.

Mitä armolahjat ovat?

Armolahjoja on paljon. Raamatusta löydämme niistä esimerkkejä: Parantamisen lahja, kyky jakaa tietoa, henkien erottamisen lahja eli kyky erottaa, milloin puhuu Jumalan Henki, milloin joku muu henki, kielillä puhuminen, profetoiminen, opettaminen, halu ja taito palvella, kyky johtaa seurakuntaa, halu antaa omastaan ja halu auttaa köyhiä. Nämä ovat esimerkkejä. Raamattu ei pyri antamaan kattavaa armolahjojen luetteloa. Voimme sanoa, että kaikki lahjat, jotka rakentavat Jumalan seurakuntaa ja auttavat sitä suorittamaan tehtävänsä tässä maailmassa, ovat armolahjoja. Osa lahjoista, kuten kielillä puhuminen, eivät ole meidän luontaisia lahjojamme. Osan me olemme saa-

neet syntymälahjana. Lahjan saanut voi laittaa lahjansa palvelemaan seurakuntaa ja siinä tapauksessa on oikein puhua armolahjasta. Esimerkiksi kyky johtaa tai opettaa ja musikaalisuus ovat tällaisia. Jokaisella meistä on jokin armolahja. Se voi olla jokin arkisen tuntuisen kyky. Kun voimme saamillamme lahjoilla palvella Jumalan valtakunnan työtä, kysymys on armolahjasta.

Sana armolahja kertoo, millaisia lahjat ovat. Niitä ei jaeta ansioiden mukaan. Pyhä Henki antaa niitä harkintansa mukaan kenelle antaa. Tästäkään syystä kristittyjä ei pidä asettaa paremmuusjärjestykseen sen mukaan, kenellä lahjoja on ja kenellä ei. Paavali sanoo niinkin, että Jumalan Henki antaa armolahjoja niillekin, jotka niitä vähiten ansaitsevat. Hän sanoo, että Jumala verhoaa vähäarvoisemmat seurakunnan jäsenet suuremmalla kunnialla. Ja että ne, jotka eivät saa arvostettua armolahjaa, ovat seurakunnan tarpeellisia jäseniä muutenkin (1. Kor. 12:24).

Armolahjat eivät ole oikean uskon tae

Sielläkin, missä ei tunneta kolmiyhdistä Jumalaa tai missä hänet torjutaan, voidaan puhua kielillä tai sairaita voi parantua. Korintin seurakunta on tästä esimerkkinä. Paavali kehuu seurakuntaa siitä, että sillä on paljon erilaisia armolahjoja. Silti Paavali joutuu puuttamaan moniin Jumalan sanan vastaisuuksiin ja varoittaa, että ellei seurakunta näissä tee parannusta, se tulee Herran saapuessa tuomituksi. Armolahjojen esiintyminen ei siis saa sokaista ajattelemaan, että kaikki on oikeaa ja hyvää siellä, missä esiintyy armolahjoja. Jumalan sana varoittaa meitäkin: Meitä tuomitaan, jos armolahjat sokaisevat meidät niin, että alamme opettaa ja toimia vastoin Jumalan sanaa. Armolahjat eivät ole oikean uskon perusta. Oikeaa uskoa ei siis vain siellä, missä on armolahjoja. Evankeliumi

ristiinnaulitusta Jeesuskesta ei tarvitse mitään lisää, ei erityisiä armolahjojakaan. Evankeliumi ja yksin se riittää pelastukseen ja Jumalan lapsena elämiseen.

Anokaa armolahjoja

Raamattu sanoo yksinkertaisen totuuden: Ne, jotka pyytävät, saavat. Jotka eivät pyydä, jäävät ilman. Olemmeko tavoitelleet armolahjoja? Emmekö voisi vaikkapa joskus seuroissa rukoilla ääneen, että Jumala antaisi meille lahjoja, joita seurakuntamme tarvitsee? Se tekee armolahjoista luonnollisen asian., ja rukous raivaisi tietä armolahjojen käyttämiselle. Rukous on sitoutumista siihen, mitä rukoulemme. Viisasta on pyytää, että Jumala antaa meille sitä, mitä hän tietää meidän tarvitsevan. Se voi olla jotakin aivan muuta kuin mitä me itse ajattelemme. Käytä lahjaasi, vaikka se olisi sellainen, että jotenkin häpeät sitä tai muut eivät sitä arvosta. Jumala ei ole antanut lahjaa turhaan. Seurakunta tarvitsee sitä. Jumalan antamia lahjoja ei pidä kätkeä. Pyytääkäämme Jumalalta taitoa ja nöyryyttä rakastaa lahjalamme ja kirkastaa Jeesuskesta ristiä. Vähäisenkin tuntuksella lahjalla voi rakastaa ja kirkastaa ristiä. Se on mitä arvokkain. Jos näyttävälläkin lahjalla tekee muuta, sillä ei ole arvoa.

Uskomme keskeisin asia on Golgatan risti. Opettele turvautumaan yksin siihen. Älä turvaudu siihen, mitä itse olet, mitä huomaat Jumalan saaneen sinussa aikaan tai siihen, oletko saanut armolahjan tai miten sitä käytät. Tämä on vaikea asia ja siksi tätä täytyy opetella. Golgatan risti on ainoa kestävä perusta. Se on pysyvässä niinäkin päivinä, joina ei huomaa itsessä mitään hyvää tai joina armolahjakin on hiipunut tai sammunut. Niinäkin päivinä Golgatan ristissä on kaikki, mitä tarvitsen pelastukseeni ja Jumalan lapsena elämiseen. Jos uskomme on jonkin muun varassa, siltä murenee pohja alta.

Korkein armolahja on rakkaus

Paavali opettaa Ensimmäisessä korinttilaiskirjeessä, etteivät armolahjat sinänsä ole arvokkaita vaan ne ovat arvokkaita, jos niiden kautta ilmenee rakkaus, se rakkaus, jolla Jeesus rakasti meitä. Jos armolahjan käyttö on toisten alas painamista tai oman edun tavoittelua, se on Paavalin sanojen mukaan sama kuin joku kävisi silloin tällöin paukauttamassa rumpua. Moni kuulee äänen, mutta ei siitä ole mitään hyötyä ja se tekee korvissa kipeää. Nöyrästi käytetty lahja rakentaa seurakuntaa parhaiten. Ylpeily ja itsensä toisten yläpuo-

lulle asettuminen hajottaa seurakuntaa tehokkaimmin.

On opetusta, että jokin armolahja, kuten kielillä puhuminen, on merkinä siitä, että kristityillä on Pyhä Henki ja muiden tulee pyrkiä samalle tasolle, että hekin saavat Jumalan Hengen. Raamattu ei opeta tällaista. Kaikilla Jumalan lapsilla on Pyhä Henki. Merkki siitä, että on saanut Jumalan Hengen, on se, että uskoo Jeesuskesta. Kukaan ei voi uskoa häneen ilman Pyhä Henkeä. Hengellä täyttyminen, josta Raamattu puhuu tarkoittaa sitä, että Jumalan Henki, joka asuu meissä, valtaa meissä suurempaa sijaa. Pyydämme, että tätä tapahtuisi meissä.

Jumalan omana eläminen ei niinkään ole voimaa ja ihmeitä vaan ristin kantamista. Ristin kantaminen on heikkoutta, sairautta, ongelmia, halveksittuna olemista tai sitä, ettei toivottua ihmettä tapahtunutkaan. Tällaiset ristinkantajat eivät ole huonompia Jumalan

lapsia. Jumalan sanan mukaan he ovat Jumalalle erityisen rakkaita. Toisaalta juuri se on suuri ihme, että sinä ja minä olemme saaneet uskon. Armolahjat kutsuvat toisia mukaan, toisia ne karkottavat. Tämän mahdollisuuden Paavalikin tuntee ja siksi hän käskää käyttämään lahjoja harkiten.

Oikea profetia sitoutuu Raamattuun

Jumala ei puhu vastoin sitä, mitä hän sanoo Raamatusta. Profetia ei voi kumoa kirjoitettua Jumalan sanaa. Jos ja kun on profetioita, jotka ovat vastoin Raamattua, ne eivät ole Jumalasta. Pyhä Henki on ja tekee työtä juuri Raamatun sanassa. Siksi Jumalan Hengen synnyttämät armolahjat kiinnittävät ihmistä yhä lujemmin Jumalan sanaan, jossa Jumalan Henki on. Tekekö lahja Jumalan sanasta yhä rakkaamman, on hyvä osoitella, onko lahja Jumalasta vai ei ja käytetäänkö lahjaa oikein. Moni kertoo, että hän sai armolahjan myötä uutta intoa lukea Raamattua ja voimaa pitäytyä siihen. Mutta jos elämä osoittaa, että lahja vie kauemmaksi Jumalan sanasta, niin sellainen lahja ei voi olla Jumalasta tai lahjaa ei käytetä niin kuin Jumala on tarkoittanut. ■

Aulis Ansaharju

Alustus pohjautuu osittain Jari Rankisen 18.5.2010 julkaisemaan kirjoitukseen armolahjoista.

Joka ei synny uudesti ylhäältä, hän ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa

Eero Halmeen saarna Turussa 12.1.1986

JOH. 3:1-16

Meille on luettu varsin tuttu kertomus Johanneksen evankeliumista. Yön pimeydessä ovat vastakkain Nikodeemus ja maailman Vapahtaja. Nikodeemus oli korkea-arvoinen ja oppinut mies suuresta suvusta, ministerin arvoinen, paljon Jumalan lakia lukenut, ammattimies sekä Israelin politiikassa että Jumalan valtakunnan asioissa. Vuorokaudenaika on ihmeellinen. On aivan synkkä Lähi-idän yö, mutta hän seisoo miehen edessä, joka katsoo hänen lävitseen, joka näkee hänen salaisimmatkin ajatuksensa, kaikki hänen tarkoituksensa, sillä Jumala ja ihminen on Nikodeemuksen edessä. Sama Jumala, joka tuntee meidänkin ajatuksemme ja tekomme täydellisesti.

Nikodeemus tulee kiittelemään ja ylistämään Jeesusta. Hän on ehkä varma, että kukaan ei ole nähnyt häntä. Nyt eivät kärsi kunnia eikä arvo. Ystävät ja läheiset eivät sano: ”Joko sinustakin tuli Hänen opetuslapsensa?” Hän kiittelee Jeesusta näin: ”*Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa*”. Tuntuu kuin Jeesus ei edes kuulisi hänen puhettaan. Oli muitakin sellaisia tapauksia, jolloin Jeesuksen vastaus oli aivan yllättävä. Hän kääntää asian aivan toisin päin: ”*Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa*”. Hän käyttää joissakin yhteyksissä tätä totisesti-sanaa kahteen kertaan varmaankin aivan kuin pysäyttääkseen kuulijansa kuulemaan, että nyt on kysymys totuudesta.

Joka ei synny uudesti, se ei voi nähdä Jumalan valta-

kuntaa. Ei Jumalan valtakuntaa nähdäkään. Varmaankin on kysymys Jumalan valtakunnasta täällä maan päällä. Vasta uudestisyntynyt huomaa, että tässä se Jumalan valtakunta nyt on. Tässä on nyt se armovaltakunta, jossa jokainen voi iloita yhdestä suuresta asiasta, nimittäin siitä, että synnit on annettu anteeksi ja myös annetaan. Nikodeemuksen vastausta on joskus luokiteltu siten, että se on yksi historian tyhmimmistä vastauksista, kun hän samalla kysyy: ”*Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?* Ajatelkaa tuota vastausta. Nyt näiden asioiden asiantuntija seisoo Jeesuksen edessä ja sanoo näin. Mutta Jeesus vastaa niin kuin ei kuulisi: ”*Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan.*”

Uutta syntymistä voi verrata luonnolliseen syntymään

Hän sanoo: *Joka ei synny vedestä ja Hengestä*. Uutta syntymistä verrataan Raamatussa luonnolliseen syntymään ja luonnollisessa syntymässä täytyy tapahtua määrätty prosessit ennen kuin varsinainen syntyminen voi tapahtua. Täytyy tapahtua siittäminen. Täytyy olla myös siemen ja seurata raskauden aika. Viimein Raamatun mukaan tapahtuu kuten ensimmäisille ihmisille sanottiin: *kivulla sinun täytyy synnyttää lapsia*. Täytyy tulla syntymisen kipu ja viimein tapahtuu syntymä. Näin me olemme kaikki tulleet tähän maailmaan. Niin kuin Vanhassa testamentissa kirjoitetaan, että samat asiat tapahtuvat, olkoon sitten kuningas tai kerjäläinen: niin tänne

tullessa kuin täältä lähdeäessään.

Mitenkähän nämä asiat olisivat hengellisessä syntymässä? Mikähän olisi tämä siittäjä? Olisikohan se Jumalan Pyhä Henki? Ja olisikohan, kuten Jeesus itse sanoo selittäessään neljänlaisesta kylvömaasta, että siemen on Jumalan sana? Meidän kristikunnan keskuudessa kasvaneiden sydämiin on Jumalan sanan siemeniä kylvetty jo lapsesta lähtien. Niitä on kylväneet isät ja äidit. Niitä on kylvetty jo koulussa, sitten rippikoulussa ja kaikkialla, missä olemme saaneet kuulla Jumalan sanaa. Pyhän Hengen toimintakenttä on määräämätön, kun on kysymys Jumalan vaikuttavasta Pyhästä Hengestä. Näemme usein, että niin syvästi heränneet ihmiset, uuden syntymisen kivuissa olevat ihmiset tulevat kysymään, vieläkö armo kuuluu tällaisellekin. Paljon on Jumalan Pyhän Hengen työtä tarvittu siihen mennessä.

Seuraa raskauden tila, joka tarkoittaa heränneen ihmisen tilaa. Sanan siemen on itänyt ja vaikuttanut. Jumalan vanhurskaus, Jumalan tahto eli Jumalan laki on tullut tunnetuksi: miten olisi pitänyt elää, mitä olisi saanut tehdä ja mitä ei ja vielä, mitä olisi pitänyt tehdä. Mutta laki ei särje ihmisen sydäntä. Martti Luther sanoo, että se kovetti hänen sydäntään, se herätti jopa kapinamieltä hänen sydämessään Jumalaa kohtaan. Miksi Jumala vaatii näin äärettömän paljon, jota millään, ei millään pysty täyttämään? Missähän synnytyksivut lopullisesti alkavat? Eivätkö ne ala silloin, kun herännyt ihminen saa suuresta armosta tulla Kristuksen ristin juurelle? Eiköhän ne ala silloin, kun omien syntien, pahuuden ja epäuskon lisäksi kirkastuu oma syyllisyys ja osallisuus Kristuksen ristinkuolemaan. Maailmassa on yleinen käsitys, että roomalaiset sotamiehet ja ne fariiseukset, jotka huusivat: ota pois ja ristiinnaulitse, olivat syyllisiä. Mutta minä ja minun syntini ovat ne pitkät rautanaulat ja keihäs, mitä hän sai kärsiä. Kristuksen ristin juurella seisovat Kristuksen ristiinnaulitsijat uuden syntymisen kivuissa. Siinä on sydämen särkymisen paikka. Siinä on särjetyt kovat maailmaa ja syntiä rakastavat ja ylpeät sydämet.

Ei moralisointia vaan elämän vettä lahjaksi

Hän sanoo täällä myös: vedestä ja Hengestä. Ajatteleme tietysti ensimmäiseksi pyhää kasteveettä. Jumala on konkreettisesti tunnettavissa tuossa yksinkertaisessa aineessa samoin kuin ehtoollisen leivässä ja viinissä. Ajattellessamme, mistä vedestä Jeesus puhuu tässä, menkäämme vähän eteenpäin Johanneksen evankeliumissa Jaakobin lähteelle, missä Jeesus puhuttelee samarialaista naista, jonka elämänsä hän tietää niin tarkasti. ”*Niin monta miestä on sinulla ollut ja tämäkin, joka nyt on, ei se ole sinun miehesi*”, Jeesus sanoo. Mutta moralisoimat-

ta tuon ihmisen elämää, nähden vain katuvasen syntisen edessään, hän alkaa puhumaan vedestä, jonka sieltä noin 30 metriä syvästä kaivosta tuo nainen oli saanut vaivalla ylös. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”*Jokainen, joka juo tätä vettä, janoaa jälleen, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa*.” Hän tarkoittaa sitä kuoleman kuivaa janoa, jota herännyt ihminen tuntee. Hän sanoo vielä tästä vedestä: ”*...vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään*.” Kristukseen uskovasta ihmissydäimestä alkaa nyt kumpuaamaan elämän veden lähde.

Myöhemmin Johanneksen evankeliumissa kerrotaan, että viimeisenä suurena juhlapäivänä Johannes seisoo Jerusalemin temppelissä. Oikeastaan hän seisoo siellä temppelin ulkorapuilla, sillä hänellä ei ollut oikeutta opettaa temppelissä sisällä. Niin Jeesus seisoo ja huutaa: *Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: ”Jos joku janoaa, niin tulkkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.*” (Joh.7:37) Tässä puhutaan ihmissydäimestä, jossa Jeesus syntyy eläväksi. Ilmestyskirjassakin monessa kohtaa huudetaan janoavaisia elämän veden lähteelle. Uuden syntymisen tuskassa on moni huutanut, kuten Laestadius eräässä saarnassaan sanoo Kristuksen kuoleman kaltaiseksi tulemisesta. Se tarkoittaa kaiken sen tuntemista, mitä Jeesus tunsu pitkäperjantaina. Eräs niistä tuntomerkeistä oli: ”*Jumalani, Jumalani miksi minut hylkäsit?*” Niin on tässä meidänkin kristillisyydessämme ollut sellaisia ihmisiä, jotka ovat tunteet heränneessä tilassa vajoavansa helvettiin ja jotka ovat huutaneet: ”*Armahda, armahda Jumala!*”

Kuolemaan tuomittu ihminen tarvitsee avun, joka on ollut sinulle ja minulle elämän vesi ja on vielä tänä päivänäkin. Se on Kristuksen, ylösnousseen elämän ja kuoleman Herran, kuoleman ja synnin voittajan, lain täydellisen täyttäjän evankeliumi. Kun se on saarnattu meille uskovaistilasta sydämiltä, silloin ovat elämän veden lähteet kummunneet ja silloin olemme saaneet tuntea, että meilläkin on mahdollisuus, meilläkin on Vapahtaja. Minunkin puolestani, on tehty täydellinen lunastus. Tämä Kristuksen evankeliumi on sellainen täydellinen evankeliumi, että jos emme olisi sitä saaneet hätäämme ja tuskaamme, emme tänä päivänä voisi olla tässä armoitettuina Jumalan lapsina, Kristuksen seuraajina.

Uusi syntyminen Sanassa ja kokemuksissa

”*Lihasta syntyy lihaa, mutta hengestä syntyy henki.*” Eivät kaikkien kokemukset ole yhtä syvällisiä. Eivät kaikki ole olleet yhtä syvällä synnissä ja maailmassa ja yhtä

hartaasti palvelleet perkelettä. Sen mukaan nämä uudestisyntymisen koettelemukset ovat toisilla pienemät, mutta niitä ovat kaikki sellaisetkin, jotka muistatte uudestisyntymisen kokemuksi ehkä sieltä lapsuudesta tai varhaisnuoruudesta. Muistat, kuinka sydän oli tullut helläksi ja kipeäksi ehkä pienienkin ylitsekäytysten ja syntien tähden. Silloin saitte kuitenkin tuntea Hänen kärsimisensä osallisuutta, kun saitte kuulla anteeksiantamuksen sanan Hänen nimessään ja veressään. Mikä ihmeellinen rauha silloin laskeutuikaan sydämeen!

Mitä siis uusisyntyminen on Jumalan sanan mukaan ja Jumalan lasten koettelemusten mukaan? Se on yksinkertaisesti sitä, että Jeesus Kristus syntyy eläväksi ihmisyydäme. Silloin myöskään hänen seuraajakseen lähteminen se ei ole enää elämistä helvetin pelossa eikä taivaan toivossa eli ihmistyötä. Se ei ole pakonomaista yrittämistä, mutta silloin saa tuntea: ”Voi, kuinka minä voisinkaan syntyä tehdä, kun minun Herrani ja Mestari on niin raskaasti minun takiani kärsinyt?” Taas tullaan sen kysymyksen eteen, olemmeko ottaneet luvallisuuksia. Jos olemme pysyneet lähellä hänen ristiänsä, jos veren ja ristin evankeliumi on meille jokapäiväistä elämää, ei ole halua sellaiseen luvallisuuteen, josta varmasti tietää, että tämän tähden on Hänen täytynyt kärsiä ja kuolla. Niinpä apostoli Paavali kirjeissään kokonaista 164 kertaa kehottaa kristityitä *pysymään Kristuksessa*. Ja filippiäiskirjeessä, josta meille eilen illalla saarnattiin, hän vielä lähemmin jäsentelee, mitä se merkitsee: *Häntä tunteakseni, Hänen ylösnousemisensa voimaa ja Hänen kärsimisensä osallisuutta*. Siinä on myös kristillisyyden voima: Kristuksen seuraamisessa ja sodassa maailmaa ja syntiä vastaan, vaikka omavanhurskaus tahtoisin niin monella tavalla tulla siihen väliin. Mutta jos me katsomme tämän heräyksen puuta juuresta, me huomaamme olleen aivan samoin kuin apostolisessa kristillisyydessä ja sanoisin vielä paavalilaisessa kristillisyydessä. Se on Herraan Jeesukseen kiinnittämistä.

Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä. Ehkä hän näkee tämän hurskaan, jalon miehen ihmettelevän, mitä tässä vielä vaaditaan. Jeesus näkee hänen ajatuksensa. Sellainen kristillisyyden, jossa ihmisen täytyy tulla huonoksi, mitätömäksi ja yhdeksi syntikasaksi, on aina ollut hyvälle ihmisille mahdoton paikka; jos ihminen alkaa uskomaan, että hänen hyvät ominaisuutensa, hänen jaloutensa, hy-

vät tekonsa ja hartautensa kyllä kelpaavat Jumalalle ja myös riittävät, jää Kristus niin kuin jonkinlaiseksi osasovittajaksi. Mutta ei hän sellainen ole. Hän on kaikki kaikessa tai sitten ei mitään.

Pyhän Hengen tuuli ei ole maailman meteliä

Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt. Pyhän Hengen tuuli on puhaltanut jo tässäkin uudessa rukoushuoneessa. Pyhän Hengen tuuli aiheuttaa myös oman äänensä:

murheen synnistä, joka monta kertaa ilmenee itkuna ja valitukseksi, mutta myös ilon autuudesta, joka ilmenee äänellisenäkin kiitoksena ja ylistyksenä. Nämä ovat kuuluneet elävään kristillisyyteen kaikkina aikoina aivan sinne saakka, kun Daavid kulkee liiton arkin perässä, kun se viimein saatiin valloittajilta takaisin. Hän hyppäsi ilosta niin, että vaatteet putosivat päältä. Maailmalle tämä on outoa. Tämä ei ole samanlaista kuin esimerkiksi Yy-

terin jazzfestivaalit, jossa on kauhea huuto ja meteli tai jalkapallopelit tuolla latinalaisessa Amerikassa, jossa tapahtuu paljon, paljon vahinkoa ja jossa on aivan valtava huuto ja mekastus. Se on maailman mielestä hyvin tavallista. Mutta kun Pyhän Hengen tuuli puhaltaa, se on aivan niin kuin Jeesus Nikodeemukselle sanoo: *Sinä kuulet sen humun, mutta et tiedä mistä se tulee ja mihin se menee.* Ainoastaan Hengestä syntyneet ihmiset tietävät sen. Eihän meitä ääneen kiittäjiä täällä ole montakaan, mutta sydämen kanteleilla olemme saaneet soittaa joskus oikein aidon ja ihanan kiitoksen ja veriyljälle Jeesukselle Kristukselle.

Nosta katseesi vaskikäärmeeseen

Vielä Jeesus sanoo Nikodeemukselle, kun Nikodeemus ensiksi kysyy, kuinka tämä tapahtuu: *Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä!* Sehän tässä onkin merkittävä, että kysymyksessä on mies, jonka pitäisi tietää. *Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, etkä te ota vastaan meidän todistustamme.* Jumalan sana on aina ollut huonoa kauppatavaraa, vaikka jo profeetta Jesaja sanoi: *tulkaa ja ostakaa ilman rahaa ja hintaa, vieläpä sanoo: ja miksi siinä annatte rahanne missä ette mitään saa?* Me todistamme, että Jumalan sanan ja kokemusten mukaan se ihminen, joka lähtee tästä maail-

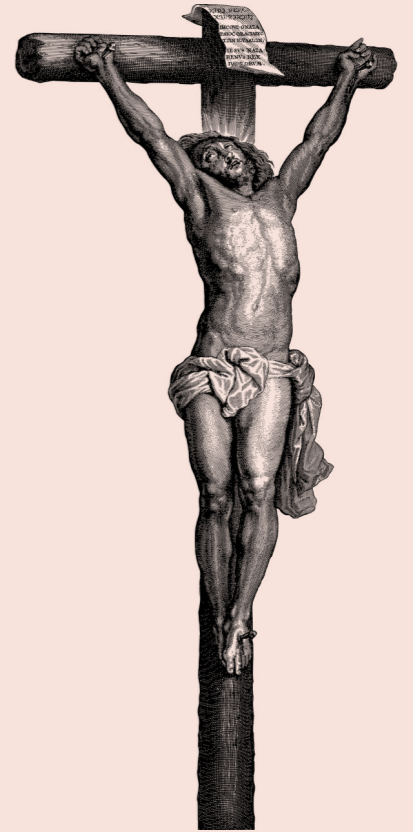
masta ilman elävää uskoa, on onneton. Me todistamme myös, että se, joka lähtee elävässä uskossa, lähtee onnellisena tästä maailmasta. Monet lähtijät ovat kiittäneet ja ylistäneet Jumalaa.

Jeesus johdattaa Nikodeemusta aivan niin kuin kädestä pitäen uudensyntymisen paikalle. Hän ottaa vertauksen Israelin kansan erämaavaelluksesta. *Niin kuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän.* Kansa oli erämaavaelluksen aikana hyvin vastahakoinen. He osasivat tehdä syntiäkin, koska yhtenä ainoana päivänä 23000 kansan jäsenistä lankesi huoruuden syntiin. Siitäkin tiedämme, että tämä maailma aina on ollut paha. He saivat sellaisen rangaistuksen, että heidän joukkoonsa ilmestyi myrkyllisiä käärmeitä, jotka purivat heitä. Tiedossa oli, että jos ei apua tulisi niin kuolema olisi seurauksena. Ja taas Mooses kääntyi Jumalan puoleen. Hän, joka antoi Jumalan valtakunnan työntekijänä niin erinomaisen esimerkin, oli sanonut Jumalalle joskus jopa näinkin: *”Jos Sinä tämän kansan hukutat, niin hukuta minutkin.”* Mutta sillä kertaa Mooses saa sellaisen neuvon, että hänen tuli tehdä vaskikäärme ja korottaa se seipään päähän. Sitten hänen tuli ilmoittaa kansalle, että jokaisen, joka nyt katsoisi tähän käärmeeseen, haavat paranevat ja hän pelastuu kuolemasta. Huomatkaa – vaskikäärme kuvasi viatonta, syn-

nitöntä Jumalan Poikaa. Vaskikäärme on vaaraton ja myrkytön käärme. Siinä on viittaus tulevaan maailman Vapahtajaan. Kaikki käärmeen haavoittamat, jotka nyt kuoleman hädässään katsoivat vaskikäärmettä, parantivat.

Kuulkaa nyt kaikki synniltä haavoitetut, kuulkaa nyt kaikki murheelliset, kiusatut ja vaivatut: te saatte katsoa ylös ristille nostettuun Jumalan Poikaan. Ja vaikka emme luonnollisilla silmillä näe häntä, nostakaamme Hengen silmät katsomaan. Hänen haavansa ovat vieläkin auki. Lämmin sovintoveri vuotaa vieläkin ja täällä ei ole yhtään niin huonoa ihmistä, ei niin paha, ei niin synnistä, ei niin kelvotonta, ei niin valvomatonta, ettei hän saisi katsoa. Me saamme kaikki nyt katsoa uskossa häntä. Elämän vesi tarkoittaa, että ”synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovintoveressä”. Ota se nyt vastaan omalle sydämellesi. Ole hyvässä turvassa. Syntien anteeksisaamisen armossa on turva sinulle vielä tänäkin päivänä.

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Siinä se on koko uusi testamentti pienoiskoossa. Aamen. ■

Hermann Sund

– kristityn rikasta elämää Norjassa ja Suomessa

Lappeenrannassa asuva 77-vuotias norjalaissyntyinen Hermann Sund on kokenut Jumalan avun ja suojeluksen lapsuudestaan ja nuoruudestaan lähtien aina vanhuudenpäiviinsä asti. Hänen elämänsä kuuluu monia mielenkiintoisia vaihteita.

Hermannin isän (Einar Sund, 1905–1992) vanhemmat olivat olleet uskovia, äidin vanhemmat eivät. Äiti (Leikny Larsen, 1909–1996) oli kotoisin Tromssasta. Perheellä oli siellä leipomo.

”Niihin aikoihin, kun isäni oli nuori, Länsi-Lofooteilla oli monilla 10, jopa 20 kilometriä seurapaikkaan, joka oli jossain kodissa”; Hermann aloittaa. ”Näin oli isänikin kodista. Julkista liikennettä ei ollut lainkaan ja henkilöautot olivat vielä harvinaisia. Uskovat useimmiten kävelivät koko matkan ja poikkesivat matkan varrella tutuissa taloissa kahvilla ja levähtämässä. Pitkämatalaiset saattoivat pysähtyä useammassakin talossa.”

”Eräänä sunnuntaina oli muuan ryhmä pysähtynyt isäni vanhempien kodissa. Ryhmä oli lähdössä seuraavaa etappia ja edelleen seurapaikkaa kohti. Isä oli lukemassa *Robinson Crusoe* -nimistä viatonta lasten ja nuorten seikkailukirjaa. Eräs yli-innokas kristitty lausui tuolloin 12-vuotiaalle Einar-pojalle sydämeen käyvät, poisleikkaavat sanat kyseenalaistaen hänen uskonsa tuon kirjan takia. Tästä alkaen ja näiden sanojen takia Einar oli poissa kristillisyydestä 25 vuotta ja sai elävän uskon vuonna 1943. Tuolloin oli sota, saksalaismiehitys ja vaikea aika Norjassa. Äiti sai elävän uskon melko pian isän jälkeen.”

Hermann kertoo, että hänellä oli onni olla pojista nuorin. Vanhemmista veljistä ei ollut kavereiksi, koska he olivat seitsemän, kymmenen ja kaksitoista vuotta vanhempia.

Isä saa elävän uskon

Pyysin Hermannia kertomaan tarkemmin isänsä uskoontulosta. Hän kertoo:

”Veljistä kolme vanhinta syntyivät ennen kuin isä palasi kristillisyyteen. He saivat täysin toisenlaisen kasvatuksen kuin minä. Äidin kertoman mukaan isällä oli huono omatunto ennen kuin hän sai elävän uskon, mikä oli vaikuttanut veljieni osaksi tulleeeseen kasvatukseen. Se oli ajoittain kovaa eikä vitsaa säästetty, kun se nähtiin tarpeelliseksi. Isällä ei ollut rauhaa sielussaan, joskin hänellä oli yhteyksiä uskoviin ja myös paikkakunnan saarnaajiin.”

”Isä tutki Raamattua varmistuakseen siitä, että tämä oppi olisi oikea, mutta rauhaa hänellä ei ollut. Isän oli pakko kutsua paikkakunnan johtava saarnaaja **Anton Karlsen** (1880–1954) heille kotiin puhuakseen tämän kanssa omantuntonsa asioista. Saarnaaja asui 10 kilometrin päässä kodistamme. Anton tuli jalkaisin tämän matkan, koska hänellä ei ollut käytössään autoa tai polkupyörää. Hän saapui aikaisin aamupäivällä.

He sulkeutuivat erääseen asuntomme huoneista ja istuivat siellä myöhäiseen iltaan asti. Siellä isä purki Antonille omastatunnostaan kaikki synnit, joihin muisti joutuneensa. Lopulta myöhään illalla isäni sanoi saarnaajalle: ’Anton, minulla ei ole enää muuta kerrottaavaa. Olen kertonut kaiken, minkä muistan ja mikä on vaivannut omaatuntoani.’ Anton todisti isälleni kaikki synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja kalliissa sovinto-veressä.”

”Isä meni onnellisena nukkumaan ja heräsi seuraavana aamuna kello 7.30 aikoihinsiihen, että joku koputti ulko-oveen. Olimme lähiseudulla ainoa, jolla oli puhelin, ja joskus oli jollain kiireellistä asiaa, johon tarvitsi puhelinta. Isä tietysti ihmetteli, kuka on ovela näin aikaisin. Hän oli ollut aikaisemmin hereillä onnettoman ja täysin vailla uskoa, koska oli muistanut erään asian, jonka hän oli unohtanut ripissään kertoa. Nyt hän avasi oven, jonka takana seisoj saarnaaja Anton Karlsen. Tämä kysyi isältä heti ensimmäiseksi: ”Einar, miten on kristillisyytesi laita tänä aamuna?” Isä alkoi itkemään ja kertoi, että oli menettänyt kaiken kristillisyytensä. Miehet keskustelivat asiasta, ja pian armon aurinko taas paistoi Einarin sydämeen. Tämä siis tapahtui vuonna 1943. Minä synnyin kaksi vuotta myöhemmin.”

Hermann kertoo, että koti oli hänelle kuin taivaan maan päällä ja uskoo sen suurelta osin johtuneen vanhempiensa mielenmuutoksesta. Aiempi ankaraan kuriin perustunut kasvatus oli muuttunut lempeäksi ohjaamiseksi. Siitä esimerkki seuraavassa.

Kotikasvatusta

”Meillä oli pieni elintarvikeliike, jonka yläkerrassa asuimme, sekä neljä suurta kasvihuonetta, joissa kasvatettiin kukkia myytäväksi. Isä oli koulutukseltaan puutarhuri. Olin ehkä kymmenvuotias, kun isäni keran lähetti minut hakemaan jotain alakerrasta puodista. Menin portaat alas ja sytytin valot ovenpielestä. Katselin ympärilläni ja huomasin makeishyllyn, jota olin katsonut kaivaten monta kertaa. Hetken epäröityäni otin erään mielimakeiseni palan suklaata – sekä tavaran, jota minut oli lähetetty hakemaan. Poistuini puodista niin nopeasti kuin mahdollista, ettei kukaan huomaisi, mitä olin ottanut. Suljin ja lukitsin oven ja nousin portaat takaisin asuntoon.”

”Isä seisoj portaiden yläpäässä odottamassa minua, mitä hän vastaavassa tilanteessa ei ollut tehnyt koskaan aikaisemmin. Isä kysyi minulta kolme kertaa, olinko ottanut puodista jotain muuta kuin mitä oli pyydetty, ja Pietarin tavoin kielsin kolme kertaa. Lopulta ei ollut muuta mahdollisuutta kuin tunnustaa. Isä vei mi-

nut erääseen huoneeseen, jossa olimme kahden, nosti minut syliinsä ja painoi selkäni rintaansa vasten ja itki sanomatta aluksi sanaakaan. Hetken kuluttua tunsin, kuinka hänen kyyneleensä tippuivat päälleeni. Hän sanoi: ’Anna minulle anteeksi, miten tyhmä olen ollut, kun en ole ymmärtänyt, miten pieni poika voi haluta tuollaisia makeisia! Sinun ei tämän jälkeen tarvitse muuta kuin pyytää, niin saat hakea makeisia puodista. Ja olen niin vakavissani, saat tästä eteenpäin oman avaimen – kas tässä – käy nyt heti hakemassa jotain, mitä haluat, tuo tänne, niin syödään yhdessä.’” Isän toiminta tässä tilanteessa piirtää Hermannin mieleen

Aiempi ankaraan kuriin perustunut kasvatus oli muuttunut lempeäksi ohjaamiseksi.

kuvan Taivaallisesta Vanhimmasta suremassa syntejämme mutta sulkemassa meitä niistä huolimatta syliinsä.

”Isän työskennellessä liikkeessä ja kasvihuoneissa, äiti hoiti kaiken kotiin liittyvän. Muisto on suurenmoisesta, rakastavasta äidistä. Hänestäkin olisi paljon kerrottavaa, mutta tässä eräs:

Eräänä aamuna, kun olin herännyt, noussut, pukuun päälleni ja mennyt äi-

din luo – olin silloin viisivuotias – äiti osoitti keittiössä jakkaraa ja kehotti minua istumaan sille. ’Istupa tuohon, niin opetan sinulle jotain, mille sinulla on käyttöä koko elämäsi ajan’, hän sanoi. En osannut arvata, mitä se voisi olla. ’Opetan sinulle rukouksen, jonka Jeesus on opettanut’, hän jatkoi. Tuona aamupäivänä opin *Isä meidän* -rukouksen. Se meni niin syvälle sydämeeni, että tuon päivän jälkeen osasin sen.”

Hermann sanoo, ettei muista vanhempiensa riidelleen kertaakaan.

Narvikin ensimmäinen rukoushuone

”Narvikissa ei ollut omaa rukoushuonetta. Uskovia lienee ollut yhteensä 40–50 henkeä. Sodan päättyessä vuonna 1945 Narvikissa oli viisi tai kuusi suurta saksalaisilta jäänyttä parakkia. Isäni, joka oli yrittäjä, ajatteli aina tulevaisuutta. Keskusteltuaan saarnaaja Anton Karlsenin kanssa aikeensa sopivuudesta, isä osti parakeista kaksi, toisen kodittomien asunnoksi ja toisen esikoislestadiolaisten ensimmäiseksi rukoushuoneeksi Narvikissa. Kaikki seurat pidettiin vuodesta 1946 alkaen aina vuoteen 1952 tässä vanhassa sotilasparakissa.”

”Parakin pinta-ala oli 112 m². Tilaa oli hyvin aluksi lähiseudulla asuville uskoille, mutta seurakunnan kasvaessa nopeasti tilaa alkoi olla niukasti. Huoneessa oli kamiina, jota tavallisesti lämmitettiin Einar Sundin Huippuvuorilta kasvihuoneitaan varten tilaamalla koksilla. Kylmällä ilmalla lämmitys piti aloittaa aikaisin aamulla. Minullakin oli pieni ämpäri, jolla kannoin koksia. Seurojen aikana isä istui aina uunin vieressä ja heitti sinne lisää polttoainetta.”

”Tunnelma oli hyvin kotoinen, enkä muista kohdanneeni missään samanlaista uskovien keskinäistä rakkautta kuin mitä Narvikin seurakunnassa oli sodan jälkeen. Vuonna 1952 rakennettiin uusi rukoushuone, koska seurakunta ei enää mahtunut vanhaan parakkiin, joka lisäksi oli jo huonossa kunnossa.” muistele Herman.

Katso, kuinka he rakastavat toisiaan

Vuonna 1954 eräs Tanskassa töissä ollut norjalainen pyysi Norjasta lähetystä Tanskaan. Kun siellä muitakin liittyi pyyntöön, lähetys toteutettiin. Einar Sund oli matkanjohtajana. Seurat pidettiin Give-nimisen kaupungin seudulla.

Vuonna 1956, kun Norjaan oli tulossa Lapin lähetys, Einar kutsui tanskalaiset, joiden kanssa hän oli ollut koko ajan kirjeenvaihdossa, tutustumaan liikkeen toimintaan Norjassa. Sieltä tulikin noin 10–12-henkinen ryhmä. He osallistuivat seuroihin ainakin Narvikiin ympäristössä.

Bjerkvikissä, Narvikin lähellä, seurat pidettiin paikakunnan kirkossa. Kun saarnan lopulla liikutukset alkoivat, eräs tanskalaisten ryhmään kuulunut nainen juoksi kauhuissaan ulos – hän ei ollut nähnyt koskaan mitään vastaavaa. Einar meni hänen peräänsä, keskusteli hänen kanssaan ja sai hänet rauhoittumaan. Seuraavissa seuroissa sama toistui: nainen pelästyi, juoksi ulos, ja Einar meni taas perään rauhoittamaan häntä.

Samana iltana eräässä kyläpaikassa olivat suunnilleen kaikki lähetysmiehet niin Lapista kuin Norjastakin sekä myös tanskalaiset vieraat. Saarnaaja **William Eriksson** kysyi, voisiko joku tanskalaisista ystävistä kertoa vaikutelmistaan tämän matkan ajalta, ja kohdisti erityisesti sanansa naiselle, joka oli juossut ulos kirkosta. Tämä vastasi: ”Vastaan samalla tavoin kuin alkuseurakunnan kristityistä on sanottu: *’Katso, kuinka he rakastavat toisiaan.’*” Erikssonin silmiin tulivat kyneleet.

Aviopoliso löytyy Suomesta

Muutamien yhteensattumien kautta Hermann tutustui Lahdessa vuoden 1967 juhannusseuroissa **Raija Rustholkarhu** -nimiseen lappeenrantaan tyttöön. Hän kuuli tämän opiskelevan Helsingin yliopistossa, mikä oli erikoista siksi, kun Norjassa olisi tuolloin ollut mahdotonta ajatella, että lestadiolainen tyttö opiskelisi yliopistossa. Nuoret keskustelivat elämästä ja uskostaan. Pian ilmeni, että Raijaa ja Hermannia yhdisti myös rakkaus musiikkiin. Hermanniin myös teki vaikutuksen äänite, jossa Raija ja hänen ystävänsä lauloivat kaksiaanisesti hengellisiä lauluja. Tämä lisäsi hänen kiinnostustaan Raijaan.

Hermann joutui kesätyönsä takia palaamaan takai-

sin Narvikiin. Raija ja hänen sisarensa **Ritva** tulivat kuitenkin käymään Narvikissa parin viikon kuluttua. Silloin Raija ja Hermann saivat tilaisuuden keskustella lisää ja Raija lisäksi pääsi tutustumaan Hermanin vanhempiin. Hän tuli jouluksi 1967 Jällivaaraan ja sieltä uudenvuodenseuroihin Narvikiin ja Ballangeniin. Silloin Hermann kosi Raijaa. ’En voi vastata sinulle nyt’, Raija sanoi. ’Saat vastauksen, kunhan palaan kotiin. Minun pitää ajatella asiaa.’

Hermannin opiskelu Tromssan opettajakorkeakoulussa jatkui ja samoin yhteydenpito Raijan kanssa. He olivat kirjeenvaihdossa ja lähettivät toisilleen ajatuksia ja musiikkia. Hermannin isä, joka oli huomannut, että jotain oli vireillä, kysyi poikansa hyvältä ystävältä **Kjell-Arnelta**, millaisesta perheestä Raija oli. Kjell-Arne oli nimittäin mennyt juhannusseurojen jälkeen Lappeenrantaan ja käynyt myös Rustholkarhujen mökillä Vehkataipale-nimisessä paikassa Saimaan rannalla. Kjell-Arne kertoi juttuja, jotka isän mielestä olivat aivan kummallisia, muun muassa sellaista, että Vehkataipaleessa menttiin saunasta suoraan järveen täysin alastomina! Tämä oli Norjan uskoville aivan tavatonta. Asia sattui isään niin kovin, että hän oli puhumatta Hermanille kokonaisen vuoden ajan. Väärinkäsitykset kuitenkin selvitettiin myöhemmin, ja Raija sai appivanhempiensä täyden tuen ja siunauksen. Heidän välinsä olivat koko sekä appivanhempien että Raijan loppuelämän ajan lämpimät ja rakkaat.

Pari vihittiin Lappeenrannan rukoushuoneella 5.4.1969. Se oli ääriään myöten täynnä. Vihkipappina oli lappeenrantalaisille tuttu **Urho Kuusela**, joka kaikkien tietämän mukaan oli suomenkielinen. Raija opetti Hermannia sanomaan ”tahdon” ja lupasi pukata sulhastaan kylkeen, kun sana piti sanoa. Mutta pappi tekikin kysymyksen ruotsiksi.

Lappeenrannan rukoushuoneella Hermann otettiin vastaan sekä silloin että myöhemmin todella lämpimästi, avoimin sydämin ja käsivarsin. Seurakunta oli vilkas, elävä ja lämmin. Ensimmäisten vuosien aikana hän ei ymmärtänyt saarnoista juuri mitään, mutta tunsikin seurakunnan sekä lähisuvun rakkauden. Ihmiset olivat tietysti uteliaita, ja kaikki tulivat tervehtimään. Yleensä hän ei pystynyt kommunikoimaan ilman tulkia.

Kutsu postillatyöhön

Laestadiuksen postillojen kääntäminen uudelleen norjaksi oli valtava, koko Sundin perheen tulevaisuuteen vaikuttanut seikka, kuten myöhemmin osoittautui.

Hermann kertoo: ”Olimme avioliitossa yhdeksän vuotta saamatta lasta. Keskityimme opetustyöhömme koulussa. Ajattelimme, että maailmassa on paljon lapsia, jotka tarvitsisivat kotia, ja olimme keskenämme jo

Raija ja Hermann

sopineet adoptiosta. Eri viranomaiset olivat käyneet kotonamme tarkastuksilla ja todenneet meidät sopiviksi adoptiovanhemmiksi. Prosessi oli alkanut vuonna 1973. Sopivan lapsen etsintä oli jo käynnissä.”

Norjan vanhimmat saarnaajat olivat keskustelleet keskenään, että tarvittaisiin uusi norjankielinen Laestadiuksen postillojen käännös; tähän asti oli käytetty niin sanottua *Børresenin käännöstä*, joka oli hyvin vanhaa kieltä ja sisälsi vain 80 saarnausta. Viiden vuoden ajan, aina, kun Oslossa oli suuret seurat, he esittivät Sundeille aina saman kysymyksen. Tammikuussa 1978 Oslon vanhin saarnaaja **Åge Østrem** soitti heille. Hänellä oli kylässä narvikilainen saarnaaja nimeltään **Bertheus Anthonsen** (1909–1982). Soitto oli kyläkutsu, ja Østremillä heille esitettiin taas tuo sama pyyntö, että Raija ryhtyisi kääntämään postilloja.

Keskustelussaan Anthonsenin kanssa Raija kertoi, että he voisivat minä päivänä tahansa saada tiedon adoptiolapsesta. Hän lisäsi, että jos ja kun niin tapahtuu, heidän ajankäyttönsä muuttuisi ja varsinkin alussa olisi hyvin sidoksissa uuteen perheenjäseneseen. ”Luonnollisesti näin on, jos käy niin onnellisesti, että teille järjestyy adoptiolapsi.” sanoi saarnaaja. ”Silloin lapsi toki menee kaiken muun edelle. Mutta jos jossain välissä olisi edes hiukan aikaa, voisitte ehkä saada aikaan käännöksen vaikkapa vain yhdestä saarnasta, jota ei olisi edellisessä käännöksessä, olisimme siitä hyvin iloisia, ja jos saamme kaksi, olemme kaksi kertaa niin iloisia. Mitään kiirettä ei ole.” Sitten hän sanoi jotain hyvin erikoista: ”Jos vastaat myöntävästi pyyntöömme, että edes yrittäisit, ehkäpä Jumala siunaa teitä ihan omalla lapsella.” Raija oli sanonut, että he voisivat toki yrittää kääntämistä, mutta että siitä tuskin tulisi mitään.

Edellisestä noin kahden kuukauden kuluttua hui-

kan ennen pääsiäistä ilmeni, että Raija oli raskaana. Se oli puolisoille valtava, iloinen yllätys. Kesällä 1978 raskaus oli edennyt jo pitkälle, ja Raija oli päättänyt, että lapsi syntyisi Suomessa, jonne perhe siirtyikin. Lapsen synnyttyä lokakuussa ja lyhyen toipumisajan jälkeen Raija jatkoi jälleen käännöstyötä. Hän ei saanut nostaa mitään painavaa, joten Hermann oli päävastuussa lapsen hoitamisesta samalla auttaen Raijaa käännöstyössä siinä määrin kuin pystyi. Hän vaihtoi vaipat, syötti lapsen kuusi kertaa vuorokaudessa ja hoiti suurelta osin muutkin taloustyöt.

Keväällä 1979 oli aika palata Norjaan. Raija halusi mukaansa lapsenhoitajan, johon tehtävään löytyikin eräs uskovainen tyttö, johon he olivat tutustuneet Mikkelissä. Oslossa Hermann sai tietää, että koulu, jossa oli työskennellyt seitsemän vuotta, oli sijoittanut hänen virkaansa toisen henkilön, ja Hermann oli sijoitettu toiseen kouluun.

Norjan saarnaajat olivat pyytäneet Hermannia toimimaan Raijan apuna käännöstyössä, koska hän tunsikin norjan kielen sekä lestadiolaisuuden historian, kielen ja tavat. Molemmat ottivat lomaa työstään koulussa työskenneläkseen käännöksen parissa. Raija oli kokonaan pois töistä, Hermann työskenteli vielä osaaikaisena. Saarnaajat olivat ehdottoman vakuuttuneita siitä, että työ onnistuisi, ja olivat valtavan kärsivällisiä.

Perhe päätyi kuitenkin muuttamaan Suomeen, koska siellä käännöstyö olisi Raijalle helpompaa, ja lapsi saisi Raijan toivoman suomalaisen kasvatuksen. Hermannilla ei ollut Suomessa työtä eikä kieltä, jolla tulisikin kohtuullisesti toimeen. Suurin osa ystävästään, kotiseurakunta, vanhemmat ja muut sukulaiset olivat Norjassa. Hän nyt keskittyi ainoastaan tukemaan Raijaa käännöstyössä siinä määrin kuin kotitaloustöiltä ja lapsenhoidolta ehti.

Postillatyön haasteita

Raija tulosti kääntämänsä saarnat ja Hermann kävi läpi tulosteita arvioidakseen, oliko Raija käyttänyt oikeita sanoja ja ilmauksia, jotka olisivat uskollisia alkupe- räistekstilille. Kielen piti olla modernia ja ymmärrettävää norjaa – ei niin modernia, etteikö Laestadiuksen tyyliä olisi tunnistanut, mutta kuitenkin sellaista kiel- tä, jota lestadiolaiseen liikkeen ul- kopuolinenkin voisi ymmärtää. Kieli ei kuitenkaan saisi vanhen- tua muutamassa kymmenessä vuo- dessa. Tätä työtä Hermann teki vuoteen 1993 asti. Lapsen hän vei aluksi päiväkotiin ja jatkoi työtä usein myöhäiseen iltaan asti. Her- mann sanoi olevansa varma siitä, että Jumala oli siinä mukana anta- massa hänen mieleensä tarvittavat sanat, kun oikea ratkaisu ei ensin ollut löytyä.

Puolisot työskentelivät rinnak- kain kaikki nämä vuodet. He vaihtoivat keskenään tulosteita – Raija antoi Hermannille käännöksensä ja päinvastoin. Näin he tarkastivat toinen toisensa työtä. ”En liioittele sanoessani, että joka ikinen saarna teki tämän kierrok- sen vähintään kymmenen kertaa”, Hermann muistelee.

Millaisia ongelmia käännöstyössä kohdattiin, kuvaa hyvin katkelma norjankielisen laitoksen esipuheesta: ”Useammastakin syystä saarnojen kääntäminen ei ollut mikään yksinkertainen tai helppo tehtävä. Suomi ei ollut Laestadiuksen äidinkieli, vaan hän nähtävästi oppi sen aikuisiällään, koska se oli usein ainoa kie- li, jota hänen seurakuntansa ymmärsi. Hänen suomen kieltään väritti vahva Tornionjokilaakson murre. Li- säksi hän loi omia sanojaan ja ilmaisujaan, minkä lisäksi hän ei ollut kielenkäytössään aina täysin johdonmu- kainen. Joskus hän sekoitti konkreettisen esimerkin ja sen hengellisen merkityksen tavalla, jota ei ole helppo ymmärtää. Hän käytti usein omasta vaikutuspiiristään otettuja kieli- ja vertauskuvia. Tyylikeinona hän käytti usein ironiaa.”

Työ valmistui vuonna 1993 kestätyään 15 vuotta. ”Otimme työn äärimmäisen vakavasti”, Hermann ker- too. ”Kun molemmat olimme perfektionisteja, emme voineet tyytyä mihinkään puolinaisiin ratkaisuihin. Kaikki oli oltava täsmälleen lähteiden mukaan. Tun- simme suuren vastuun siitä, että Laestadiuksen sano- ma välittyy oikein. Oli etuoikeus ja suuri Jumalan ar- mo saada osallistua tähän työhön, ja Hänelle menee kaikki kiitos ja kunnia siitä.”

Ammatti ja musiikkiharrastus

Puolisot olivat valmistuneet opettajakorkeakoulusta ja toimineet luokanopettijana, kunnes käännöstyö al- koi viedä kaiken liikenevän ajan. Hermann oli myös valmistunut musiikinopettajaksi Norjan musiikkikor- keakoulusta (vastaa Sibelius-Akatemiaa).

”Musiikilla on ollut elämässäni merkittävä osa, ja kristillisyyden ja perheeni jälkeen musiikki on ollut rakkainta mitä minulla on ollut”, sanoo Hermann. ”Ilman musiikkia elämäni olisi ol- lut köyhää. Jo alakouluikäisenä lauloin Ankenesin lapsikuorossa, jossa oli kymmenkunta muutakin lasta seudun lestadiolaisperheis- tä. Lauloimme mm. jumalanpalve- luksissa ja jouluaattona. Kuoro oli niin hyvä, että joissain tilaisuuksis- sa se lauloi yhdessä Narvikin mies- kuoron kanssa, esimerkiksi juuri jouluaattona.” Suomessa niin Rai- ja kuin Hermannkin lauloivat Ete- lä-Karjalan klassisessa kuorossa,

joka esitti paitsi klassista myös hengellistä musiikkia. Hermann vakuuttaa olevansa **Lutherin** kanssa täysin samaa mieltä siitä, että musiikki – nimenomaan hen- gellinen musiikki – on eräs Jumalan suurimpia lahjo- ja ihmiselle.

Puolison kuolema

Vuonna 1998 Hermann oli töissä Norjassa ja Raija Suomessa. Hermann sai Osloon tiedon, että Raija oli sairastunut. Hän palasi Suomeen ensi tilassa. Puolison tilan heiketessä Hermann otti lisääntyvässä määrin tehtäväkseen kodin hoitoon liittyvät asiat sekä hoiti myös puolisoaan. Raija kuoli vuonna 2006 sairastet- tuaan syöpää kahdeksan vuotta. 37 vuoden yhteinen taival oli päättynyt. Vaikka pitkä sairaus oli tavallaan ollut valmistautumista väistämättömään, puolison kuoleman jälkeinen yksinäisyys ja tyhjyys oli muserta- vaa. Jumala oli kuitenkin sallinut asioiden mennä näin.

”Taivaan Jumala on ohjannut elämäni sen jokai- sena päivänä opiskelujen, sairauksien, kuuden liiken- neonnettomuuden ja monien muiden vaiheiden läpi tähän päivään asti”, Hermann sanoo vakaasti. ”Olen vasta viime aikoina alkanut nähdä selvemmin, miten asiat tapahtuvat suunnittelematta, ja miten Jumala on ohjannut niitä. Lähiaikoina olen kaatunut ja murta- nut lonkkani, mutta varmasti silläkin on joku tarkoi- tus. Mitä minulle tapahtuukin, olen oppinut ottamaan Jumalan kädestä. Hän ei hylkää lastaan.” ■

*Haastattelu tammikuussa 2023 ja käännös suomeksi:
Jyrki Heinonen*

Viklundilaisuus

–Nils Wiklund

Ennen lestadiolaisen heräyksen puhkeamista esiintyi Tornionjokilaaksossa 1700-luvun lopulla viklundilaisuutena tunnettu herätysliike. Nimensä liike sai Ylitoriolla ja Alatorniolla vaikuttaneen pappismiehen Nils Wiklundin mukaan. Usein liikkeestä puhutaan eräänlaisena lestadiolaisen herätyksen edeltävänä airuena. Kirkkohistorian tutkijat ovat esittäneet toisistaan poikkeavia näkemyksiä viklundilaisuuden merkityksestä lestadiolaiselle herätykselle. Viklundilaisuuden tarkasteleminen avaa kuitenkin meille kansanherätyksen luonnetta kirkollisen viitekehyksen sisällä. Nils Wiklundin omakohtainen hengellinen tie kuvastaa hyvin uskonelämän erilaisia kehitysvaiheita ja samalla pietismin ja herrnhutilaisuuden risteämistä.

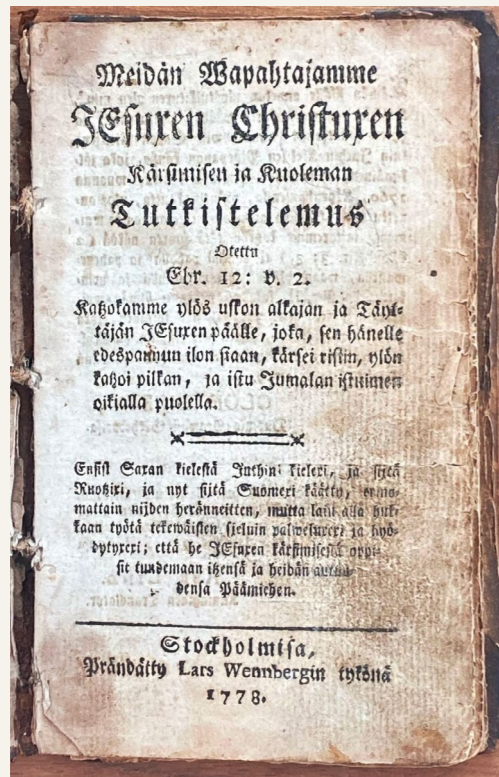
NILS WIKLUND SYNTYI talonpoikaiseen perhee- seen Nederkalixissa Pohjanlahden perukan rannik- koseudulla vuonna 1732. Hänen hengellinen he- räämisensä alkoi jo 9-vuotiaana. Lapsuudessa ja kouluaikana hän tunsikin koko ajan ristiriitaa sydämes- sään elämänsä ja Jeesuksen opetusten välillä. Hänen pyrkimyksensä hurskaaseen elämään ei tuonut rau- haa levottomalle sydämelle. Vasta 28-vuotiaana teo- logian opiskelijana syntiturmeluksen syvällisempi käsittäminen teki hänestä todellisen armonkerjäläi- sen. Omavanhurskauden ja pyhityksen tie armoon oli kuljettu loppuun. Nyt hänelle kirkastui Jeesuk- sen verisessä uhrissa Jumalan armo ja anteeksian- tamus. Viiden vuoden päästä armon kirkastumisesta hänet vihittiin papiksi ja määrättiin vuonna 1765 Ylitorion seurakuntaan kirkkoherra **Isak Grapen** työtoveriksi.

Ylitorion seurakunnan papisto, Grape ja Wik- lund, lukeutuivat pietisteihin. Tämä käy ilmi heidän työstään ihmisten herättämiseksi sydämen kristilli- syyteen. Isak Grape tunnetaan myös pietistisen kir- jallisuuden kääntäjänä ja levittäjänä. Nils Wiklundin tähän aikaan lukemat kirjat todistivat myös pietis- mistä. Hän luki mm. **Speneriä**, **Pontoppidania** ja **Nohrborgia**. Wiklund suhtautui saarnatoimeensa vakavasti ja siksi hän valmisteli saarnat hyvin. Hän

puhui elävästi ja kansanomaisesti. Saarnoissa oli lämpöä ja tulta. Hän korosti rippipuheissaan sitä, et- tä ehtoollisen sakramentti kuuluu vain katuville ja armoa tarvitseville. Parannuksen tekijöitä ja armoa etsiviä ihmisiä virtasikin papiston luo.

Herätys puhkeaa ja kohtaa vastustusta

Vuonna 1773 seurakunnassa syntyi herätys kahden horrostilassa saarnanneen tytön toimesta. Herätys sai hurmoksellisia piirteitä ja monet muutkin alkoivat pitämään herätyspuheita samalla tavalla. Sama- na vuonna **Stina Laurintytär** alkoi liikuttuneena puhumaan kirkossa jumalanpalveluksen saarnan ai- kana ja vastaavanlainen puhe toistui myöhemmin. Tapahtumat herättivät luonnollisesti hämmennys- tä ja asiasta käydyn keskustelun jälkeen päätettiin, että pappi keskeyttää saarnansa siksi aikaa ja jatkaa spontaanin puheen loputtua. Grape ja Wiklund tah- toivat lempeästi paimentaa syntyynyttä herätystä ja pitää sen seurakunnallisen toiminnan sisällä. Lähi- seutujen papistossa herätys sai aikaan vastustusta ja johti lopulta siihen, että ”järjestyshäiriöitä” käsitel- tiin joulukuussa vuonna 1776 Ylitorion kihlakun- nanoikeudessa. Oikeus tuomitsi kirkkoherra Isak Grapen menettämään puolen vuoden palkkansa ja Nils Wiklund tuomittiin menettämään virkansa ja

Wiklundin kääntämän kirjan ensimmäinen painos v. 1778

Tukholman Saksalaiseen kirkkoon vuonna 1608 rakennetut urut siirrettiin vuonna 1780 Matarengin kirkkoon.

poistumaan paikkakunnalta kahdeksan päivän sisällä. Heränneiden spontaaneja puheita ei ollut kuitenkaan enää ilmennyt kirkossa vuoden 1775 jälkeen ja hurmokselliset saarnakohtaukset vähenivät yleisesti vuosikymmenen loppuun mennessä.

Herrnhutilaisuuden kohtaaminen ja paluu pappisvirkaan

Viran menettäminen ja karkotus merkitsivät Wiklundille uutta merkityksellistä elämänvaihetta. Ystäviensä rohkaisemana hän valitti tuomiostaan hovioikeuteen, joka ei muuttanut kihlakunnan tuomiota. Wiklund vetosi kuninkaaseen ja oleskeli sentähden pari vuotta Tukholmassa. Tänä aikana hän tutustui herrnhutilaisuuteen ja joutui jälleen hengelliseen murrokseen. Herrnhutilaisuuden lempeä evankelisuus ja Kristus-keskeisyys johtivat syvällisempään armon omistamiseen. Hän kertoo kokemastaan: ”Vapahtaja, syntisten Ystävä, ei ollut minusta kaukana. Hänen rakas sydämensä oli halukkaampi antamaan kuin minä olin ottamaan vastaan. Hetkenä, jona vähiten osasin odottaa, hän loi minuun pelastavan armonsa siunatun ja siunaavan katseen. Itsensä eteeni ristin muodossa asettaen hän kirkasti minulle hengessä haavansa, naulansa ja lävistetyn kylkensä ja sanoi: Tämä kaikki on sinun tähtesi; syntisi ovat sinulle anteeksi

annetut. Rauha olkoon sinulle!” Kristityn kilvoitus on elämää syntisenä parannuksen tekijänä Jumalan laupeuden varassa. Hän kirjoittaa: ”Sieluni on löytänyt pakopaikan Jeesuksen haavoissa. Ne ovat minun rauhani ja sieluni lepopaikka.”

Wiklund suomensi Tukholmassa ollessaan kaksi pientä hengellistä kirjaa, jotka julkaistiin vuonna 1778. ”Meidän Wapahtajamme Jesuxen Christuxen kärsimisen ja kuoleman tutkistelemus” ja ”Uskon ja rakkauden silmäminen Herran Jesuxen puoleen ristin päällä” olivat sisällöllisesti selvästi herrnhutilaisia luonteeltaan. Yhteensidotut kirjaset levisivät runsaasti Tornionjokilaaksossa heti painosta tultuaan.

Kuningas palautti Wiklundin pappisoikeudet ja kumosi hovioikeuden tuomion maaliskuussa 1779. Kotiin palatessaan Wiklund osti Tukholman saksalaisen seurakunnan purettaviksi määrätty vanhat urut pohjoisten ystäviensä tuella. Pieni osa suuresta soittimesta sijoitettiin Ylitornion Hietaniemen kirkkoon ja pääosa Matarengin kirkkoon. Nykyisin urut kuuluvat maailman parhaiten säilyneisiin 1600-luvun saksalaisiin urkuihin ja ovat varsinaisen helmi barokin ajan urkumusiikin esittämiseen. Urut ovat hieno esineellinen muisto 1700-luvun herätyksen johtohahmosta ja liikkeestä.

Kirjan esipuheen herättämä vastarinta

Tornionjokilaaksoon palattuun Wiklundin kääntämien kirjasten esipuhe herätti lähiseutujen papistossa vastalauseen. Esipuheessa Wiklund kertoo: ”Ajattelen, ettei sillä ole väliä, tiedätkö, kuka on tämän kirjan suomeksi kääntäjä. Hänen nimensä on maailmalle tuntematon. Se on hyljätty Ihmisen Pojan tähden, niinkuin se olisi paha (Luuk. 6:22). –Hän on syntisistä suurin, mutta hänelle on lapeus tapahtunut. Hän oli kadotettu, mutta Paimen etsi hänet uskollisesti ja löysi hänet. Kauan synnin erämaassa harhailtuaan hän on lopulta tullut vuorelle ja löytänyt Lunastajansa ristillä.” Wiklund haastettiin jälleen oikeuteen hurmahenkisyyden lietsomisesta. Lopulta hänet vapautetaan jälleen syytteistä. Nils Wiklund palveli elämänsä viimeiset vuodet Alatornion kappalaisena vuosina 1781–1785.

Uuras Saarnivaara toteaa kirjoituksessaan Wiklundista ja hänen kokemasta vainosta: ”Oikeusjuttujen ja niihin liittyneen keskustelun eräs hyvä seuraus oli, että rajalinja Jumalan valtakunnan ja maailman välillä tuli selvemmäksi kuin ennen. Entistä useammat oivalsivat, että eroa ei ollut vain julkisyyntisen elämän ja kristillisyyden välillä vaan myös elävän uskon ja muodollisen kirkollisuuden.”

Viklundilaisuuden vaikutus

Wiklundin jälkimaine on ollut jokilaaksossa vahva. Hänestä sanottiin, että ”hän oli tosi ja hengellinen pappi”. Monien lestadiolaisten suvuissa on ollut viklundilaisia. Esimerkiksi Erkki Antti Juhonpietin on arveltu saaneen äitinsä välityksellä viklundilaisuuden hengellistä vaikutusta. Pekka Raittila katsookin, että viklundilaisuus on epäilemättä valmistanut maaperää lestadiolaisuudelle, vaikka sen yksityiskohtaisempaa vaikutusta on vaikea todeta. ■

Ippo Harjutsalo

SEURAKUNTAMATKA RAKVEREEN, NARVAAN JA TARTON SEUDULLE 15.–16.10.2022

Esikoisten Viroon suuntautuneella lähetysmatkalla olivat mukana sananpalvelijat **Seppo Kulju** ja **Juuso Ahonen**, tulkkina palveli **Santeri Ikko** ja kuljettajana toimi **Raimo Raittinen**.

Lähdimme lauantaina aamulautalla Helsingistä Tallinaan. Välittömästi Tallinaan saapumisen jälkeen auton nokka suunnattiin kohti Rakveren vanhainkotiä. Vanhainkodissa järjestettiin lyhyt hartaustilaisuus, jonka yhteydessä jaettiin päiväsalissa oleville vanhuksille Herran Pyhä ehtoollinen. Ehtoollinen jaettiin myös alakerran huoneissa oleville, jotka halusivat sen ottaa vastaan. Mukana oli noin 20 henkilöä. Vastuuvuorossa siellä oli mukava hoitaja, joka otti meidät ystävällisesti vastaan.

Tämä jälkeen matka jatkui **Aino Semjanovan** luokse Narvaan. Matkalla poikkesimme vähän jaloittelemaan ja kahvittelemaan Sillamäessä.

Ainolle päästyämme siirryimme Narvan kirkkoon, jossa seurat alkoivat kello 16 maissa. Jumalanpalveluksessa saarnan piti Seppo. Jumalanpalveluksen jälkeen nousimme hissillä kirkontornissa olevaan kahvi- ja kokoustilaan, jossa kahvitelimme, seurustelimme ja ihastelimme hienoja maimemia. Mukana oli muutamia seurakuntalaisia sekä pappi **Vladimir Batuhtin** ja kirkkoherra **Urmas Karileet**. Illalla palasimme takaisin Ainolle yöksi. Aino valmisti kotonaan meille vielä illallisen.

Sunnuntai aamuna kahdeksan aikoihin lähdimme ajamaan Äksiin, joka sijaitsee noin 25 kilometrin päässä Tartosta. Äksissä pappina toimii Tampereelta lähtöisin oleva **Esa Luukkala**. Ennen jumalanpalvelusta Esa esitteli meille Äksin vanhaa kivikirkkoa. Jumalanpalvelus pidettiin vieressä olevalla seurakuntatalolla. Jumalanpalveluksen yhteydessä saimme nauttia myös Herran Pyhän ehtoollisen.

Saarnan piti Juuso, tulkkauksen eestiksi hoiti Esa Luukkala. Santtu tulkki takana penkissä niille henkilöille venäjäksi, jotka eivät osanneet kieltä. Esa Luukkala toivotti myös jatkossa lähetysmiehet lämpimästi tervetulleeksi. Mukana tilaisuudessa oli noin 20 henkilöä.

Tämän jälkeen matka jatkui Tarton Inkeritalolle. Ennen sitä lounastimme yhdessä Urmas Oraksen kanssa. Messu alkoi kello 15.00. Saarnan piti Seppo.

Viikonlopun saarnatekstit käsittelevät rakkauden kaksoiskäskyä (Matt.22:34–40). Mukana messussa oli noin 15 henkilöä.

Messun jälkeen ajoimme takaisin Tallinaan. Jatkossa kannattaisi neuvotella Tarton messun alkamisajan aikaistamisesta yhdellä tunnilla. Silloin ehtisi 19.30 lähtevään laivaan. Nyt tulimme pois 22.30 lähtevällä laivalla. Kotona olimme noin klo 2.20.

Kokonaisuutena saimme tuntea, että Taivaan Isä oli kanssamme koko matkan ajan. ■

Raimo Raittinen

Liipolan seurakuntakeskus uuteen aikaan

Liipolan seurakuntakeskuksen hankinta Esikoiset ry:n omistukseen ja vuokraus Lahden seurakuntayhtymälle etenee. Kaupan myötä seurakuntakeskuksesta toivotaan muodostuvan oma, elävä rukoushuone Lahden seudun esikoisille ja koko yhdistykselle.

Liipolan seurakuntakeskus on rakennettu vuonna 1974 palvelemaan Launeen ja voimakkaasti kasvaneen Liipolan kaupunginosan seurakuntaelämää. **Jorma Salmenkivi** on suunnitellut seurakuntakeskuksen aikakauden ihanteita myötäillen kaikesta juhlavuudesta ja perinteisestä sakraalista arvokkuudesta riisutun betonielementtirakennukseksi, joka sopeutuu itseään korostamatta ympäristöön. Vaatimaton betoniharmaa ulkomuoto pitää kuitenkin sisällään viihtyisän ja avaran kirkkosalin ja paljon erilaisia oheistiloja. Kahteen kerrokseen rakennettujen tilojen kerrosala on 1269 m². Rakennus sijaitsee omalla 3876 m²:n tontilla.

Seurakuntakeskus on Launeen seurakunnan aktiivikäytössä. Siellä järjestetään messuja ja muita seurakunnan tapahtumia n. 15-20 tuntia viikossa ja seurakunnan diakoni pitää siellä vastaanottoa. Kaikki Launeen seurakunnan konfirmaatiomessut pidetään keskuksen isossa salissa.

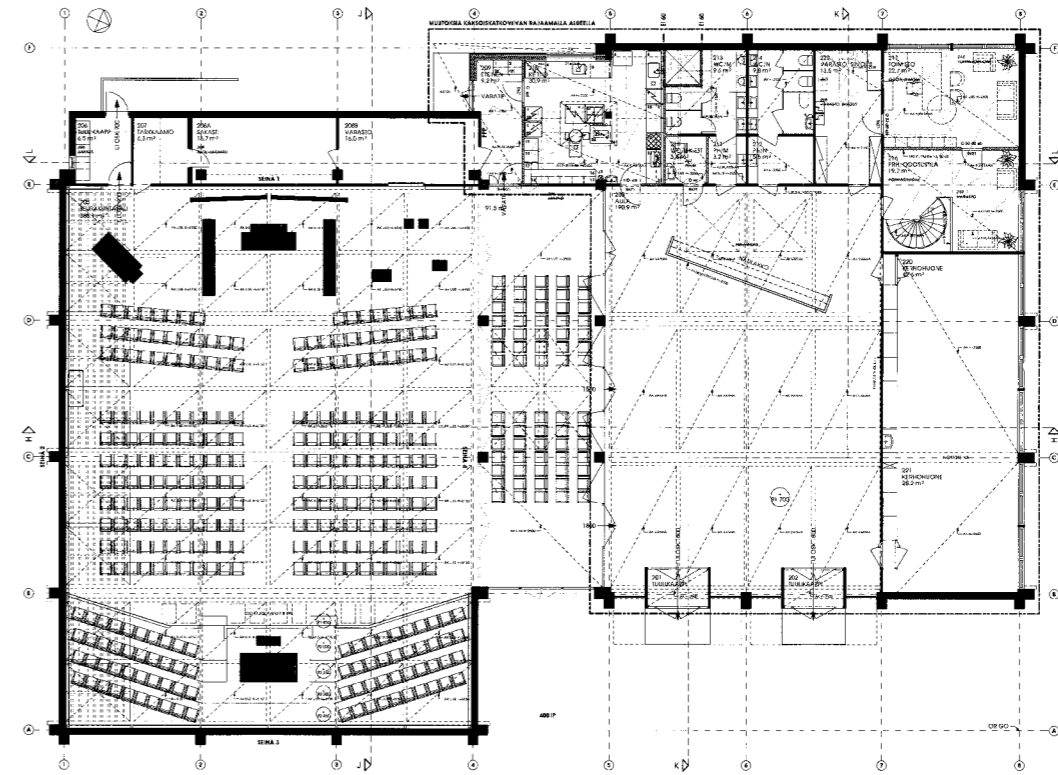
Yhteistyön mahdollisuudet löytyivät

Lahden seurakuntayhtymä päätti vuoden 2020 lopussa valmistuneessa kiinteistösuunnitelmassaan luopua Liipolan seurakuntakeskuksesta vuoteen 2026 mennessä ja kehittää Launeen kirkkoa palvelemaan paremmin seurakunnan tarpeita. Vuoden 2021 puolessa välissä Esikoiset ry esitti seurakuntayhtymälle toiveen neuvotella seurakuntakeskuksen ostamisesta Esikoiset ry:lle siten, että seurakuntakeskus voisi jatkaa Launeen seurakunnan seurakuntaelämän palvelemista ja toimia yhteiskäyttötalana. Neuvottelut käynnistettiin kesällä 2021. Vuoden 2022 kevääseen mennessä

neuvottelut johtivat siihen, että Esikoiset ry teki seurakuntakeskuksesta ostotarjouksen siten, että samalla seurakuntakeskus vuokrataan Launeen seurakunnan käyttöön vähintään kuudeksi vuodeksi. Sekä kaupunkirajasta ja vuokrasopimuksesta oli neuvoteltu luonnokset. Seurakunnan päätösvalmistelun aikana sekä kaupunkirajaan että vuokrasopimukseen tehtiin tarkennuksia ja selvennyksiä. Lopulta vuoden 2022 marraskuussa Lahden seurakuntien yhteinen kirkkovaltuusto päätti myynnistä ja vuokrauksesta yksimielisesti. Vuokra-ajan pituus on kuusi vuotta, jonka jälkeen seurakunnalla on optio jatkaa vuokrausta seuraavat viisi vuotta.

Remontteja tulossa

Kauppa ja vuokraus seurakuntayhtymälle vie seurakuntakeskuksen uuteen aikaan: Esikoiset saa keskukselta tuleviksi vuosiksi hyvin toimintaansa palvelevat tilat ja seurakuntayhtymä voi jatkaa tilassa samanmuotoista toimintaa kuin aiemminkin. Omistajanvaihdos mahdollistaa myös kiinteistön korjaus- ja kunnostustöiden jatkamisen. Rakennuksessa on tiettyjä rakennusteknisiä vikoja ja muita remonttitarpeita, joiden tekeminen alkaa suunnitelmien vahvistuttua ja varojen niin salliessa. Oletettaviin korjauksiin kuuluu mm. sisääntulon korjaus/muutos, kahvisalin ja kirkkosalin välisen lasiseinän muutostyö, WC-tilojen muutostyöt, sokkelin vesieristyksen korjaus tietyiltä kohdista ja mahdollisesti kirkkosalin ulkokaton korjaus. Osan korjauksista on määrä parantaa rakennuksen sisäilman laatua.

Liipolan seurakuntakeskuksen pääkerroksen pohjapiirros. Vasemmalla näkyy kirkkosali.

Entistä monipuolisempaa seurakuntatyötä

Seurakuntakeskuksessa on monipuoliset tilat, joiden toivotaan ja uskotaan palvelevat hyvin Lahden seudun Esikoisten ja koko yhdistyksen monipuolista toimintaa. Yläkerran iso kirkkosali ja muut tilat, yhteensä n. 900 m², palvelevat hyvin seurakäytössä. Saliin jäävät urut, flyygeeli ja muu sakraalitalan kalustus. Alakerran isot, n. 250 m² tilat, palvelevat hyvin erilaisten pienryhmien toimintaa. Kirkkosalissa on noin 300 istumapaikkaa. Kahvisali mukaan lukien pääsaliin ja sen yhteyteen mahtuu samanaikaisesti yhteensä noin 500 sanankuulijaa.

Tätä kirjoittaessa kauppa on saanut lainvoiman myyjän eli Lahden seurakuntayhtymän puolelta. Kau-

pan etumaksu on maksettu. Myyjä ei ole toistaiseksi pystynyt osoittamaan 50 parkkipaikkaa kiinteistön läheisyydestä, kuten kaupunkiraja edellyttää. Lahden seudun paikallisosasto keskustelee tämän vaikutuksesta kevätkokouksessaan maaliskuussa. Jos kokous päättää edetä sopimuksen allekirjoitukseen, Liipolan seurakuntakeskus voi siirtyä Esikoiset ry:n omistukseen huhtikuussa.

Hankkeen eteen on työskennelty toimeliaasti ja Jumalan siunausta rukoillen. Pyydetään Kaikkivaltiaan siunausta edelleenkin kaikille suunnitelmillemme ja seurakuntakeskuksen, rukoushuoneemme, tulevaisuudelle. Palvelkoon se aina Kristuksen evankeliumin julistusta ja yhteisömmme rakentumista toistemme ja kaikkien lähimmäistemme palvelemiseksi. ■

Kari Simolin

SAARNAAJAT KOKOONTUIVAT MASKUSSA 4.2.2022

Esikoiset ry:n sananpalvelijat viettivät yhdessäolon päivää Maskun seurakuntatalolla. Koolla oli kaikkiaan 36 veljeä ja heidän mukanaan useiden puolisoita, joille oli järjestetty erillisohjelmaa.

Yhdessäolon päivän teemana oli ”hengellinen kotimme”. Veljemme **Aarno Konttinen** piti aiheesta sisältörikkaan alustuksen, jonka jälkeen teemasta keskusteltiin pienryhmissä. Useassa palautteessa

toistui ajatus, että monen lapsuudenkodin hengessä ja tunnelmassa on heijastunut hengellisen kotimme perintö. Tärkeitä asioita siinä ovat keskinäinen rakkaus ja toistemme kunnioittaminen sekä Jumalan Sanan pettämätön turva ja anteeksiantamisen lahja.

Tunsimme, että Jumala siunasi runsaasti yhdessäolomme. Saimme avata sydämiemme tunteja toinen toisillemme sekä vahvistua ar-

mossa ja totuudessa. Saimme iloita hengellisestä kodistamme, joka on turvapaikkamme ja jossa evankeliumin valo paistaa kirkkaana. Sen osallisuuteen ja yhteyteen on kenen tahansa helppo tulla niin seurapaikoissa kuin avoimen kuuntelutekniikan välityksellä.

Turun seudun ystävät hoitivat kokousjärjestelyt kiitettävällä tavalla. On taas ilo jatkaa työtä Herran elovainiolla hyvällä mielellä! ■

KIRJAVALIKOIMA VERKKOKAUPASSA

Raamatut

- Raamattu 33/38 valkoinen **20,00**
- Trio Uusi testamentti **20,00**

Luther

- Evankelisluterilaisen kirkon Tunnustuskirjat **80,00**
- Lyhyt evankeliumipostilla (*Martti Luther*) **24,00**
- Mannaa Jumalan lapsille (*Martti Luther*) **20,00**
- Isä meidän- rukouksen selitys (*Martti Luther*) **15,90**

Armon Sävel, hengellisten laulujen kirjat

- Sininen, muovikansi **15,00**
- Musta, keinoahkakansi, lukunauhat **20,00**
- Ruskea, keinoahkakansi, lukunauhat **20,00**
- Koti, kierrekansinen säestysversio **12,00**

Laestadius

- Avaa suusi pääskysen poika **20,00**
– L.L. Laestadius; sananjulistaja ja luonnontutkija (*toim. Olli Lohi*)

Raamatun kertomuksia ja historiaa

- Kodin kuvaamattu – raamatunkertomuksia **30,00**
(*Raimo Österberg*)
- Paavali, Jeesuksen sanansaattaja **30,00**
– kertomuksia apostoleista 2 (*Tapio Holma*)
- Ihmeellinen Pyhä maa **30,00**
(*Mikko Louhivuori, Matti Järvinen*)
- Jumalan Talo. Runo. (*John Bunyan*) **15,00**

Lähetys

- Kadonneet minä etsin, lähetystoriikki **28,00**
(*Esikoiset*)
- Runoja matkan varrelta, *Eila Tanninen* **20,00**
(*lähetystyön hyväksi*)

Lapset

- Lastenraamattu 101 aarretta Raamatusta **12,00**
- Lasten kirja **10,00**
(*Tiivistettyjä Raamatun kertomuksia Vanhassa ja Uudessa testamentissa*)

Adressit

- Perille -adressi **12,00**
(*osanotto surussa, kolme eri sisälehteä*)
- Tervehdys -adressi **12,00**
(*osanotto surussa, kolme eri sisälehteä*)
- Onnitteluaadressi **10,00**

Armon Sana Esikoiset ry:n seurakuntalehti, vuosikerta **20,00**

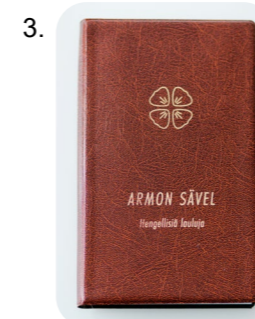
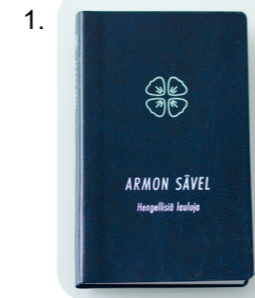
Kirjojen osto

Pääasiallinen ostopaikka on Esikoiset ry:n verkkokauppa:
www.esikoiset.fi/verkkokauppa.

Toimitusvaihtoehtoina on postitoimitus tai nouto Tampereen Uudenkylän rukoushuoneelta, Ali-Huikkaantie 13 b, 33560 Tampere. Verkkokaupan toimitusmaksut perustuvat postin taksoihin lähetysten painosta ja koosta riippuen.

Tampereen rukoushuoneelta voi myös ostaa kirjoja suoraan mukaan lähinnä seurojen yhteydessä. Tampereen kirja-asiamies on **Päivi Anttonen** (040 733 1066). ■

HENGELLISTEN LAULUJEN KIRJA ARMON SÄVEL VALMISTUI

Kirjasta painettiin kolme taskukokoista versiota; sininen, musta ja ruskea sekä kierreselkäinen kotiversio, joka soveltuu myös säestyskirjaksi. Kaikki versiot ovat nuottipainoksia varustettuna sointumerkeillä. Kirjassa on 246 laulua.

1. Sininen muovikantinen peruskirja, kannessa valkoinen painatus. Taskukokoinen (9,5 × 16 cm).
Hinta 15 euroa.
2. Musta keinoahkakantinen, kannessa kullanvärinen painatus. Lukunauhat 2 kpl. Taskukokoinen (9,5 × 16 cm).
Hinta 20 euroa.
3. Ruskea keinoahkakantinen, kannessa kullanvärinen painatus. Lukunauhat 2 kpl. Taskukokoinen (9,5 × 16 cm).
Hinta 20 euroa.
4. Koti -säestyskirja, pahvikantinen. Koko A5 (13 × 22 cm).
Hinta 12 euroa.

Tavoitteena on, että Armon Sävel -kirja julkaistaan myös nettiversiona. Valmistelu sen osalta on käynnistetty.

”Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämässänne”. Kol.3:16

*Siunaa, Isä, ruokamme,
anna voimaa, varjele!
Asu, Herra, kodissamme
öin ja päivin vieraanamme.
Auta meitä kiittämään,
iloksesi elämään.*

Tervehdys lasten ja nuorten työryhmältä

Lasten ja nuorten työssä suunnataan katseet jo kevääseen ja kesään. Monin paikoin järjestetään jälleen leirejä ja reissuja. Näistä löytyy tietoa keväämmällä Esikoiset ry:n nettisivuilta Ajankohtaista-osiosta, lasten- ja nuortensivuilta tai paikkakuntien tapahtumakalentereista. Tapahtumat ovat avoimia kaikille. Yhteinen ajanvietto uskonystävien kanssa on rikastuttavaa ja antaa paljon voimia, suosittelemme tulemaan mukaan rohkeasti.

Esikoiset ry sai 2022 Lähetyspäivässä kutsun tulla keskustelemaan Viron ev.lut. kirkon työntekijöiden kanssa mahdollisuuksista yhteistyöhön myös pyhäkoulutyössä. Viron lapsityön edustajien mukaan Virossa kokoontuu joka pyhä yhteensä noin 100 lasta eri puolilla Viroa pyhäkouluun.

Yhteistyömuodot selkeytyvät kevään aikana. Pyydetään yhdessä lasten ystävää, Taivaan Isäämme, että Hän hyvydessään siunaa myös virolaisia tärkeässä työssä ja antaa ilosanoman liikuttaa monia lapsia ja nuoria. ■

Lapsi- ja nuorisotyön puolesta
Reino Syrjä

Mahtava nuorten reissu Tahkolle

Tämän talven Esikoisten laskettelureissu järjestettiin 10.–12.2. Tahkolle. Yhteiskyyti lähti Lahdesta Joutjärven kirkolta perjantaina iltapäivällä. Bussi oli täynnä niin nuoria kuin vanhempiakin ja uuden Armon Sävel -laulukirjan laulut raikuvivat, kun matkaa taitettiin kohti Savoaa.

Yövyimme Aholansaassa, minne vie jäätie. Bussin painoa jää ei kuitenkaan olisi kestänyt, joten viimeiset kilometrit tyydyimme apostolin kyytiin. Se ei kuitenkaan haitannut, sillä maiseimat olivat erinomaiset; kirkas tähtitaivas ja revon-tulet loistivat yllämme.

Ensimmäinen aamu valkeni aurinkoisena. Saimme syödä Aholansaassa täyttävän aamupalan, rauhoittua aamuhartaudessa ja sen jälkeen siirtyä päivän aktiviteettien pariin; osa rinteeseen ja osa ladulle. Rinteessä viihdyimme kuusi tuntia, jonka jälkeen siirryimme moottorikelkkakyydillä takaisin Aholansaareen syömään päivällistä sekä saunomaan rantasaunaan. Myöhemmin illalla kokoonnuimme pohtimaan nykyajan käsityksiä muun muassa sukupuolista ja avioliitosta. Pienemmissä ryhmissä tutkimme, mitä Raamattu meille niistä aiheista opettaa ja kävimme ajatuksia läpi yhdessä.

Seuraavana aamuna nautimme aamupalan ennen rinteeseen lähtöä ja vietimme yhteisen hetken aamuhartauden parissa, jossa syvennyimme Isä Meidän -rukouksen alkusanoihin. Rinteessä ja ladulla kerkesimme rymytä noin neljä tuntia, jonka jälkeen oli aika lähteä pakkamaan tavaroita ja kohti Lahtea.

Yhteiset reissut ovat tärkeitä niin uusien uskonystävien löytymisen, kuin myös vanhojen suhteiden vahvistumisen kannalta. Kiitos siis järjestäjille, mutta etupäässä Taivaan Isälle onnistuneen ja ikimuistaisen reissun mahdollistamisesta. Siunattua alkuvuotta 2023!

*“Lapsonen siis kätes yhtehen liitä
kaikista päivistä Jeesusta kiitä.
Aina se muistaos: tänään on juuri
varattu Sinulle siunaus suuri.”*

Verna Kokkonen
Ellen Pitkäniemi

Tamperelaisia mietteitä pyhäkoulusta ja lasten kanssa toimimisesta

”Me emme salaa niitä lapsiltamme vaan kerromme tulevillekin polville Herran voimasta, Herran teoista, ihmeistä, joita hän on tehnyt.” Ps. 78:4

”Hei, täällähän on ihan tuttu täti, mitähän me tänään tehdään?”

Lämmitti sydäntä tuo 6-vuotiaan pyhäkoululaisemme innostunut lausahdus viime syksyn ensimmäisen pyhäkoulutuokion alkaessa. Hän oli juuri lähiviikonloppuna ollut viettämässä kanssamme ensimmäistä lastenleiriään. Keskinäisen luottamuksen löytymisen pyhäkoulun vetäjän ja pyhäkoululaisen välillä on avainasemassa, kun lasten kanssa keskustellaan maailman tärkeimmistä asioista. Ehkä juuri siitäkin syystä tuo lausahdus tuntui niin hyvältä.

Aloitimme Tampereella pyhäkoulutoiminnan heti ensimmäisenä syksynä Esikoisten toiminnan alettua. Jo seuraavana kesänä pidimme ensimmäisen perheleirin ja myöhemmin lastenleirejä. Kuuden vuoden aikana ovat ensimmäiset pyhäkoululaisemme ja varhaisnuoremme kasvaneet jo nuoriksi aikuisiksi. Olemme kylväneet heille sanan siemeniä ja rukoilleet, että Herra antaisi kasvun. Hedelmistä olemme iloinneet mm. heidän toimiessaan leireillä isosina, kantaen vuosi vuodelta enemmän vastuuta.

Pyhäkoulutyö on vuosien varrella hakenut muotoansa ja hioutunut. Tällä hetkellä kuljemme lasten kanssa läpi Raamattua vuorotellen Mooseksen kirjojen ja Jeesukseen tutustumisen välillä. Opettaessamme vanhaa tai uutta testamenttia, pyrimme kaikessa opetuksessa muistamaan Raamatun punaisen langan – sanan syntien anteenksi antamisesta Jeesuksen sovitustyön tähden. Tämän asian painottamisen tärkeys jokaisen raamatun kertomuksen yhteydessä kirkastui minulle saadessamme opetusta Helenalta, Kansanlähetyksen pyhäkoulutyön asialleen omistautuneelta ammattilaiselta. Nämä valtakunnalliset Esikoisten lapsityöntekijöille järjestetyt koulutustilaisuudet ovat olleet valtavan opettavia ja ajatuksia herättäviä.

Jokaisessa pyhäkoulutuokiossa varsinaisen opetuksen lisäksi rukoilemme ja laulamme sekä keskustelemme päivän aiheesta. Osa pyhäkoululaisistamme ovat innokkaita keskustelijoita ja välillä hämmästyttää, kuinka viisaita pohdintoja heillä on. Toisinaan demonstroimme leikkien ja nukketeatterin avulla, sekä askartelemme. Tärkeää on, että lapset saavat kokea pyhäkoulussa hyväksymistä, turvallisuutta ja iloa.

Tänä aikana, jota nyt suomalaisessa yhteiskunnassa elämme, on äärettömän tärkeää, että lapset saavat kotona ja seurakunnassa annettavan opetuksen avulla vahvan pohjan Jumalan ja hänen rakautensa tuntemiseen jo hyvässä ajoin ennen esikoulun alkua. Näin he ovat paremmin turvassa nyky-yhteiskunnan tarjomalta ateistiselta maailmankuvalta. Suokoon Jumala, että lasten vanhemmat ymmärtäisivät asian tärkeyden!

Kun minut kutsuttiin mukaan lapsityöhön, tunsin suur-

ta osaamattomuutta tehtävään. Mielikuvani pyhäkoulun opettajasta on jotain ihan muuta kuin miksi itseni tunnen. ”Ei minusta introvertista ja esiintymiskammoisesta ihmisestä mitenkään ole näihin tehtäviin, eikä ketään muuta löytyisi...”. Toisinaan on tehnyt mieli toimia Joonan tavoin, mutta kuten hän joutui, niin olen minäkin joutunut toteamaan, että Jumalan kutsua on vaikea vastustaa. Vuosien varrella olen myös oppinut, kuinka Hän kasvattaa antamaansa tehtävään. Ja ryhmätyöllä on valtava voima! Etenkin leirityössä huomaa, kuinka Jumala on antanut meille erilaisia lahjoja, joita kukin voimme käyttää yhteiseksi hyödyksi. Todettava on sekin, että yhdessä puuhailu on valtavan antoisaa. Lapsityön tiimoilta olen saanut viettää monia ihania ja hauskoja hetkiä uskonystävien kanssa. Näiden ajatusten myötä haluan rohkaita jokaista lähtemään mukaan seurakunnan moninaisesti tehtäviin siihen luottaen, että Jumala antaa apunsa ja voimansa.

Pyydetään Taivaan Isältä siunausta kristilliseen lapsityöhön koko valtakunnassa. ■

Hanna Syrjä

203. Herra Jeesus, sun tahtos tietä

203 = 226 (Em)

Yrjö Karanko (1944)

Her-ra Jee-sus, sun tah-tos tie - tä mun
us - kos-sa kul - ke-a suo. An-na ar - mo-si
voi - mak-si mul-le, kun köy - hä-nä sy - dä-men
sul - le saa-tan ar - mo - läh-teen luo.

2.

Kiitos sulle, kun armon voiman
saan saarnassa sovituksen.
Sitä Henkesi voimalla kantaa
sun kansasi, lahjaksi antaa,
kun on itse saanut sen.

3.

Mua heikkoa auta vielä
sun tielläsi vaeltamaan.
Olen vaaroissa saastuvan ajan
mä löytänyt rauhasi majan,
jossa turvan, hoidon saan.

4.

Monen vaivan ja pilkan kautta
käy kaitainen elämän tie.
Seurakunnasta taistelevasta,
sen hoidosta, rakkaudesta
kunniaasi, Herra, vie.

Pekka Kinnunen* (1976)

Armon Sävel: 203

Valtakunnallinen nuortenilta Tampereen Uudenkylän rukoushuoneella keskiviikkona 17.5.2023.

Tarjoilua ja yhdessäoloa alkaen
kello 18 ja varsinainen ohjelma
alkaa kello 19.

Seuraavana päivänä helatorstaina
18.5. on Tampereen isot seurat.

Tervetuloa!

Esikoiset ry:n paikallinen toiminta

Esikoiset ry:n toiminta on laajaa. Monet paikkakunnat
ovat ryhmittyneet yhteistoiminta-alueiksi ja järjestävät
yhteisiä seuroja ja muuta toimintaa. Seuroja
järjestetään alueellisesti yleensä joka sunnuntai.
Seurojen lisäksi järjestetään myös pyhäkouluja,
nuorteniltoja, raamattupiirejä sekä lasten ja nuorten
leirejä. Tilaisuuksista saa lisätietoja oheisilta
paikkakuntien yhteyshenkilöiltä sekä Esikoiset ry:n
verkkosivuilta www.esikoiset.fi. Sieltä voi myös
kuunnella seuroja ja muita tilaisuuksia.

Valtakunnalliset pääsiäisseurat Pöytyällä 8.–9.4.

Pöytyän kirkko
Turuntie 1163, Pöytyä

Lauantai

- 11.00 Kahvitarjoilu seurakuntakodilla
12.00 Seurat kirkossa
Välillä ruoka- ja kahvitarjoilu seurakunta-
kodilla. Sananpalvelijoiden kokous
Riihikosken seurakuntatalolla
17.00 Iltaseurat kirkossa
Seurojen jälkeen kahvitarjoilu
Kahvitarjoilun jälkeen nuortenilta

Sunnuntai

- 12.00 Kahvitarjoilu seurakuntakodilla
13.00 Seurat kirkossa
Välillä ruoka- ja kahvitarjoilu seurakunta-
kodilla
16.00 Seurat kirkossa
Kahvitarjoilu seurakuntakodilla

**Olette kaikki sydämellisesti tervetulleita
Pöytyälle valtakunnallisiin pääsiäisseuroihin!**

Kevät- ja kesäseuroja:

- 23.4. Virrat
29.–30.4. Vantaa
6.–7.5. Teuva
18.5. Tampere
30.4. Kuopio
11.6. Liminka
26.–27.8. Reisjärvi

Tarkemmat tiedot tapahtumakalenterista:
www.esikoiset.fi/tapahtumakalenteri

Paikkakunta	Yhteyshenkilöt
Helsinki	Eero Heiliö 050 502 3560 eero.heilio@gmail.com
Hämeenlinna	Jaakko Ansaharju 040 506 3022 jaakko.ansaharju@live.com
Keitele ja Kuopio	Elisa Konttinen 040 0772 733 elisa.konttinen3@gmail.com
Lahden seutu	Hemmo Toivonen 040 514 7013 hemmo77@hotmail.com
Lappeenrannan seutu	Markku Leivo 040 0257 595 markku.leivo@gmail.com
Mikkeli	Reino Seppänen 045 6512 456 reino.seppanen@gmail.com
Padasjoki	Reijo Rantanen 040 0490 858
Pori	Pauli Heino 050 3071 750 pauli.heino.ph@gmail.com
Tampere ja Sastamala	Jouni Paloniitty 050 5723 126 jouni.paloniitty@iki.fi
Teuva	Jaakko Sukari 050 590 8221 jaakko.sukari@gmail.com
Turku	Seppo Tuominen 050 593 6800 seppo.tuominen@phpoint.fi
Utsjoki	Janne Aikio 040 9646 375 janne.aikio@yahoo.com

Juhannusseurat Lahdessa 24.–26.6.

Lauantai

- 10.00 Juhannuspäivän messu Ristinkirkossa
Ruokailu kirkolla messun jälkeen
14.00 Seurat kirkossa
16.00 Nuorten tilaisuus
18.00 Yhteinen illanvietto Upilan leirikeskuksessa

Sunnuntai

- 10.00 Sananpalvelijoiden kokous Liipolan seurakunta-
keskuksessa
13.00 Seurat Ristinkirkossa
Seurojen jälkeen ruokailu kirkolla
17.00 Iltaseurat kirkossa

Maanantai

- 12.00 Keskustelutilaisuus Liipolan seurakuntakeskuksessa
14.30 Yhdistyksen vuosikokous
Vuosikokouksen jälkeen ruokailu Liipolassa
17.00 Seurat Liipolassa

Huom. Muutokset mahdollisia –niistä ilmoitetaan kotisivuilla.